

STRIJD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH-INDIË

GEORGE L. CARPENTER, Generaal.

WILLIAM BOOTH, Stichter

A. C. BEEKHUIS, Terr. Kommandant.

40ste JAARGANG No. 11.

Internationaal Hoofdkwartier :
101 Queen Victoria Street, Londen E. C.

NOVEMBER 1939

Territoriaal Hoofdkwartier
voor Ned.-Indië : Javastraat 16, Bandoeng.

PRIJS 10 CENT.

DE NIEUWE GENERAAL VAN HET LEGER DES HEILS COMMISSIONER GEORGE L. CARPENTER.

LANGS dezen weg willen wij onze lezers gaarne kennis doen maken met den nieuwen leider van het Leger des Heils, die juist door den Hoogen Raad voor deze verantwoordelijke positie werd gekozen.

Generaal George Carpenter is geboortig uit Australië en door Gods genade en met Zijn hulp een „self-made” man. Als zoon van eenvoudige ouders, met niets wat hem onderscheidde van anderen, zonder „kruiwagen”, die hem hooger op zou brengen, of bijzondere bemiddeling, die zijn promotie op eenigerlei wijze zou bevorderen, volkomen tevreden God en de menscheid te dienen, zooals de Heer hem dit aantoonde, ging George Carpenter rustig voort van dag tot dag, van jaar tot jaar, van de eene aanstelling naar de andere, trekkend van land tot land, zijn aangeboren gaven en krachten ontwikkelend door de praktijk, totdat zijn mede-officieren hem hebben gekozen tot deze plaats 1 eer als hun Generaal.

De echte strijdgeest heeft hem onversaagd voort doen gaan, niet met den galop van een cavalerie-officier, doch eerder met den gestadigen tred van den infanterist, zijn orders ontvangend en ten uitvoer brengend zonder veel aandacht te geven aan den voortgang der jaren of zich te bekommeren om promotie of onderscheiding.

In 1892, als jonge man van nog geen twintig jaar, kwam hij in de Kweekschool te Melbourne en reeds binnen twee maanden werd hij als vol Luitenant uitgezonden voor praktischen dienst. Aanstellingen in het maatschappelijk werk, op de Leger des Heils-drukkerij, als assistent-leider van de Kweekschool en Hoofd-redacteur van de Legeruitgaven in genoemd land, werden door hem bekleed gedurende de eerstvolgende tien jaren. In 1911 werd hij overgeplaatst naar het Internationale Hoofdkwartier in Londen.

(kolom 3)

Intusschen was — nu Brigadier Carpenter — in het huwelijk getreden met Ensign Minnie Rowell en door deze verbintenis werd niet alleen zijn eigen leven verrijkt op bijzondere wijze, doch vereenigd hebben zij vooral ook op literair gebied een mooi en gezegend werk gedaan en de wereld en ons Leger verrijkt door hun gaven van geest en hart.

Twaalf jaren lang was Kolonel Carpenter de Literaire Secretaris van Generaal Bramwell Booth. Dit was een drukke werkkring. Vaak tot diep in den nacht moest gewerkt worden, doch ongezien werd hier achter de schermen prachtige arbeid verricht.

Ondanks den drukken officieelen werkkring, was de Kolonel een zeer ijverig soldaat van zijn korps, East Finchley, een buitenwijk van Noord-

grooten zegen stelde voor de lezers.

Zoowel in haar leven achter de schermen als aan de zijde van haar echtgenoot op het platform of anderszins, deed zij zich kennen als een vrouw van veel gebed en geloof, met diep medegevoel voor haar medemenschen. Zij was immer bereid anderen te helpen en zich ten dienste te stellen voor de uitbreiding van Gods koninkrijk. In zijn eerste toespraak tot de leden van den Hoogen Raad, zeide de Generaal omtrent haar: „Ik zou tekort schieten, wanneer ik niet een eeresaluut bracht aan mijn levensgezellin. Het is mij niet mogelijk uitdrukking te geven aan wat zij gedurende deze 40 jaar van ons samengaan voor mij geweest is. Het is niet teveel gezegd, als ik betuig, dat ik in al die jaren nooit een zelfzuchtige gedachte in haar geest ontdekt heb. Immer spoorde zij mij aan en stond zij naast mij, waar het gold volkomen overgave aan Christus en trouw aan de beginselen van ons Leger. Ook voor deze nieuwe taak in de toekomst, ben ik er zeker van, dat haar kameraadschap en hulp van onschatbare waarde zullen zijn”.

Londen. Indien eenigszins mogelijk nam hij op week-avonden zijn plaatsje in onder de makkers, ging er op uit met de Strijdkreet, etc. Soms stond hij met slechts enkele andere muzikanten in de barre kou op den hoek van de straat voor een openluchtsamenkomst, spelend op zijn bariton, de liederen van Verlossing.

Ook in tijden van smart en verlies toonden de Kolonels in dit korps hun Godsvertrouwen. Toen hun jongste dochter hun door den dood ontviel, waren de mede-soldaten diep onder den indruk van de wijze, waarop zij dezen slag droegen.

In 1927 keerden de Kolonels Carpenter met hun oudste dochter terug naar Australië, waar de Kolonel later als Chef-Secretaris werd aangesteld.

In 1933 volgde overplaatsing naar Zuid-Amerika met den rang van Lt.-Commissioner, als Territoriaal Leider. Een prachtig werk werd in dit land verricht. Mevrouw Carpenter maakte zich de Spaansche taal meester en kon dus ook hier haar „pen” ten dienste stellen van de bevolking.

Twee jaar geleden kwamen de marsch-orders voor Canada, in welk land zoowel de Commissioner als mevrouw Carpenter, veel gereisd hebben. De laatste gaf vooral haar persoonlijke aandacht aan de „League of Mercy” (Bond van Barmhartigheid) en den Gezinsbond.

Immer een bezielde en oprecht heilsoldaat, zonder persoonlijke eischen, voorkomend, bescheiden, kunnen wij er op rekenen, dat Generaal George Carpenter, trouw zal blijven aan Zijn eerste beginselen, die tot uiting komen in de symbolische beteekenis van onze vlag.

Hij zal zijn soldaten voortleiden in een directen aanval tegen den duivel, welke het hart zou verheugd hebben, van onzen Stichter, William Booth, die zeide: „Ik houd er van, dat godsdienst precies is, zoo als ik mijn eerste kop thee wensch des morgens: gloeiend-gloeiend heet!”

MEVR. GENERAAL CARPENTER.

Ook aan de vrouw van onzen nieuwen Generaal willen wij gaarne enkele woorden wijden.

Zij is evenals haar man geboortig uit Australië en komt uit een zeer Godvruchtig gezin. Al haar arbeid voor den Meester is door haar opvoeding zeer sterk beïnvloed en verrijkt geweest. Vooral de artikelen en boeken van haar hand, ademen in geest en sfeer veel van wat in haar jeugd

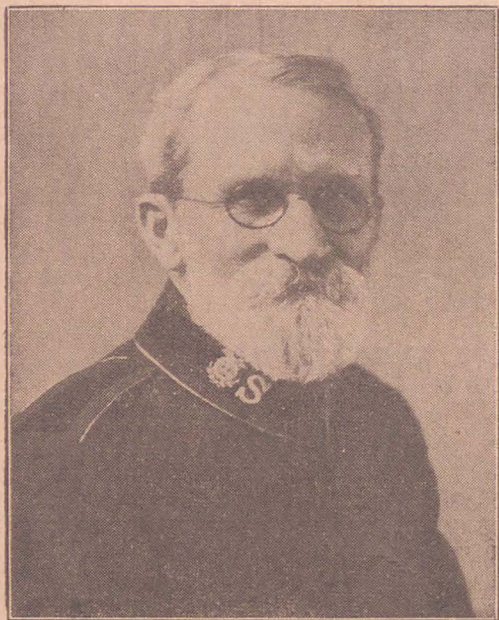
en later in haar ervaring als korps-officier, ook door haar omgeving tot haar is gekomen.

Verschillende in onzen Legerkring bekende boeken zijn door haar geschreven o.a. „Miriam Booth”, „The Angel Adjudant”, „Commissioner Lawley”, „Three great Hearts”, etc. Meestens waren het levensbeschrijvingen, waarin zij de personen meesterlijk en naar waarheid beschreef en tot

DE BEPROEVING DES GELOOFS

Een nieuw artikel door wijlen Commissioner S. L. Brengle

(Gevonden onder de nagelaten papieren.)

(Slot).

PAULUS had gelijk — en mijn ziel zegt er hartgrondig „Amen” op — toen hij schreef: „Wij weten, dat dengenen, die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede, namelijk dengenen, die naar Zijn voornemen geroepen zijn” (Rom. 8 : 28)

Luister nu eens naar Paulus' opsomming van eenige dingen, die voor hem „medewerken ten goede.” Hij was door zijn vijanden bespot en met minachting behandeld als Apostel en dienaar Gods, en dan antwoordt hij: „Zijn zij dienaars van Christus? (ik spreek onwijs zijnde); ik ben boven hen; in arbeid overvloediger, in slagen uitnemender, in gevangenissen overvloediger, in doodsgevaar menigmaal.

Van de Joden heb ik veertig slagen, min één, vijfmaal ontvangen. Driemaal ben ik met roeden gegeeseld geweest, eens ben ik gesteenigd, driemaal heb ik schipbreuk geleden, een ganschen nacht en dag heb ik in de diepte overgebracht. In het reizen menigmaal (langs de lange en gevaarlijke wegen, die door bandieten onveilig worden gemaakt); in gevaren van rivieren (op woeste zeeën en rivieren, die niet overbrugd waren); in gevaren van moordenaars, in gevaren van mijn geslacht (de Joden die in elke stad voor hem op den loer lagen); in gevaren van de heidenen, in gevaren in de stad, in gevaren in de woestijn, in gevaren op de zee, in gevaren der valsche broeders; in arbeid en moeite (lange reizen vermoeden hem; en steeningen, geeselslagen, het rond-drijven op een balk na een schipbreuk gedurende een dag en een nacht, moeten hem wel folterende pijnen veroorzaakt hebben); in waken menigmaal, in honger en dorst, in vasten menigmaal, in koude en naaktheid. Zonder de dingen, die van buiten zijn, overvalt mij dagelijks de zorg van al de gemeenten.” 2 Kor. 11 : 23-28.

Nog een lijst.

„Wat een lijst van alle dingen”, en toch is zij nog niet volledig! Een studie van zijn Korinthische brieven openbaart zeer veel van zijn verstandelijke en geestelijke beproevingen en strijd, die onnoemlijk lijden betekenden voor zijn gevoelige ziel, die zoo zuiver in haar reinheid was, zoo openstond voor het mooie en het verhevene in het leven en zoo hongerde naar menselijke en Goddelijke liefde en vriendschap. Dit is de man, die juicht in verdrukking, omdat zij in hem werkt geduld, ondervinding en hoop (Rom. 5 : 3, 4), en getuigt, dat hij in alle dingen meer dan overwinnaar is. Ja, hij noemt deze dingen „een lichte verdrukking, die welhaast voorbijgaat.”

Hij beschouwt ze in het licht van de eeuwigheid, en in die ruimte, in die oneindigheid worden zij opgenomen en daarom zegt hij, dat zij maar een oogenblik duren. En dan voegt hij er aan toe, dat zij voor ons „werken”. Het zijn onze slaven, die voor ons uitwerken een zeer uitnemend, eeuwig gewicht der heerlijkheid; omdat wij niet zien op de zichtbare dingen, maar op de onzichtbare; want de dingen,

die wij zien, zijn tijdelijk (voorbij-stroomend en weldra uit het gezicht verdwenen), „maar de dingen, die wij niet zien, zijn eeuwig.”

Paulus zegt: „Wij weten” — zijn onzekerheid, twijfel, vrees en vragen zijn alle verdwenen, opgelost in het stellige weten — „wij weten, dat alle dingen medewerken ten goede voor degenen, die God liefhebben.”

Hoe wist hij dit?

Hoe wist hij dit? Hoe was Paulus aan zulk een gelukkige zekerheid gekomen? Hij wist deze dingen door de vreugdevolle verbinding met den verzezen Christus, Die dood en graf overwonnen had; deze verbinding was zoo werkelijk, dat Christus' overwinning, ook zijn overwinning was. Paulus had veel geleden en hij had ondervonden, dat alle dingen in het verleden tot zijn bestwil waren geweest; dat zij zijn geestelijk leven verrijkt hadden door de overvloedige genade van zijn Heer, en dit gaf hem de verzekering omtrent „alle dingen”, niet alleen voor nu, maar voor heel de toekomst. Niets kon hem in werkelijkheid schaden, zoolang hij eenswillend was met God, een tak van den levenden Wijnstok, een lid van het lichaam van Christus. (Rom. 12 : 5; 1 Kor. 12 : 2,3).

Luister nu nog eens opnieuw naar hem: „Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking of benauwdheid, of vervolging, of honger, of naaktheid, of gevaar, of zwaard? Want ik ben verzekerd, dat noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch eenig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere.” En al wat het tegenwoordige of de toekomst betrof, dat in hem geduld, liefde of hoop werkte, gaf hem tevens de zekerheid, dat dit tot zijn bestwil was en werd met vreugde door hem begroet, want het bracht hem geestelijken rijkdom. Daardoor wist hij. Wij kunnen gelooven, wat in den Bijbel hieromtrent geopenbaard is en daar-

DE KRITIEK VAN DEN MEESTER

Van den meester kunnen we wel kritiek velen. Hij is gerechtigd tot kritiseeren. Maar, ziet ge, dan moet hij ook inderdaad meester zijn, ook meester over zichzelf, zoodat hij eerbied afdwingt, zijn leerlingen noopt bewonderend tot hem op te zien.

Kritiek uitoefenen is lang niet ieders werk. Sommige menschen benemen door de manier, waarop zij het doen, den bekritiseerde allen lust om te probeeren het beoordeelde beter te doen. De gemaakte opmerkingen zijn zò hatelijk, zò scherp en minachtend! Niets vriendelijks is er in hun stem of gebaren. En de leerling gaat met lood in zijn schoenen heen en zucht.

Het is goed en nuttig, dat er kritiek wordt uitgeoefend. De menschen oefenen daardoor een zekere contròle op elkaar uit. Alleen de boozen duchten kritiek. „Maar die de waarheid doet, komt tot het licht, opdat zijn werken openbaar worden, dat zij in God gedaan zijn.”

Hoe meedoogenloos hard zijn sommige menschen in hun oordeel. Heeft iemand het recht anderen hard te beoordeelen?

Zouden die menschen, die anderen zoo hard vallen, zichzelf wel kennen? Zouden zij wel eens een blik slaan in hun eigen gemoed? Als wij onszelf kennen, is het onmogelijk, dat we anderen hard beoordeelen, zonder te gevoelen dat we onze bevoegdheid te buiten gaan.

Wat is er door menschen, die zoo geheimzinnig bezig zijn, wier handelingen het licht niet kunnen verdragen, reeds een onheil gebracht over hun naasten!

door vrede ontvangen, diepen vrede, maar wij komen tot het weten der dingen, zooals Paulus dit deed, als wij God en ons leven aan de proef der ondervinding onderwerpen.

Troost in smart.

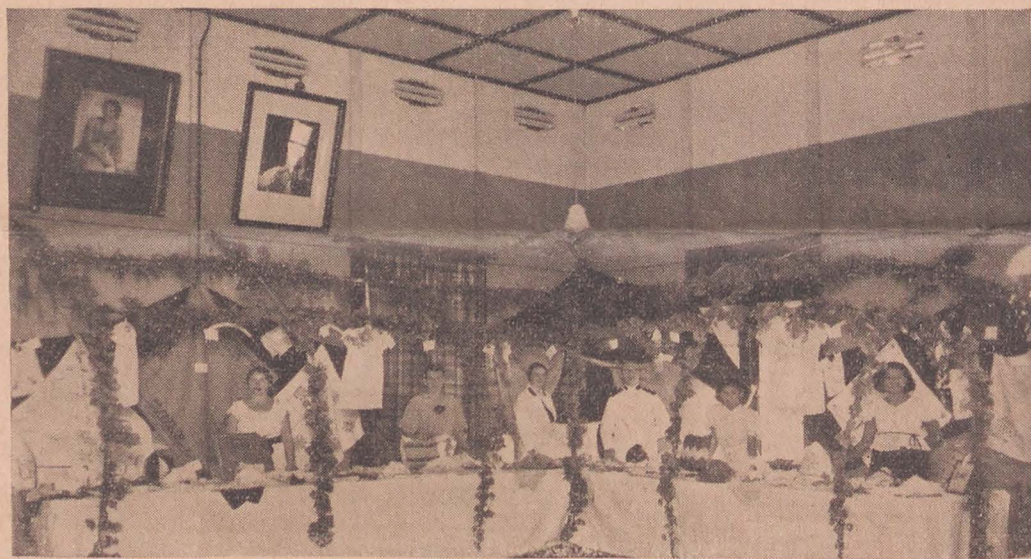
Eens was ik er bij tegenwoordig, dat een jonge vrouw, een moeder, bittere tranen van smart schreide. Een oudere vrouw, ook een moeder, met een gelaat als de morgenstond, met een glans van hemelsche vrede overtoegen, een vrouw, die zelf vele bittere tranen geschreid had, sloeg de armen om de jongere vrouw heen en met teedere, verstandige woorden van volkomen zekerheid troostte zij haar. En toen ik de zachtheid, de wijsheid, de kalmte en de zedelijke kracht der oudere vrouw zag, dacht ik bij mijzelf: „Ja, de beproevingen, die zoo zuiver waren, werkten voor haar ten goede; maakten haar hart ruimer, vermeerderden haar ondervinding en haar kennis, brachten zachtheid in haar karakter, maakten haar verstandig in haar sympathie, rustig in den storm; zij deden haar een ongestoorden vrede smaken; een volkomen rust in God, terwijl zij nog in het lichaam op de aarde was.

En met vreugde zag ik er naar uit, dat de jonge vrouw zich geduldig zou onderwerpen aan vervolging en be-

proeving als de gelegenheid, om zich te oefenen in het geloof, dat zij de kracht van Gods liefde en trouw aanvaardden zou, waardoor haar geest voor altijd gesterkt en verrijkt zou worden en geschikt gemaakt, om anderen te troosten en te bekrachtigen. Na jaren bleek het, dat mijn hoop vervuld was geworden.

Onze waarachtige dingen in deze en alle werelden zijn van geestelijken aard, en beproevingen, verzoeken, verlies, smart, kastijdingen, in het geloof met moed en geduld gedragen, zullen zeker in ons ook werken „de vreedzame vrucht der gerechtigheid”, waarvan Hebr. 12 : 11 spreekt, welke vrucht nooit gekend wordt door degenen, die geen beproevingen of smart hebben gekend, wier hemel nooit met wolken overdekt was, wier reis over de levenszee nooit door stormen of orkanen werd geteisterd, wier Soldaatschap alleen in de parade-uitrusting bestaat en nooit een strijd op leven en dood is, en die in het aangezicht van storm en strijd, wegvluchten en ze op deze wijze ontwijken.

De reinheid des harten verzekert ons ook niet tegen de pijnlijke dingen, die ons geloof beproeven, maar zij maakt ons geschikt, om de beproeving het hoofd te bieden.

OOGSTFEEST IN TARAKAN.

Het is niet vaak, dat wij berichten over den Heilsstrijd in Tarakan ontvangen en het is daarom met vreugde, dat wij onderstaand rapport plaatsen over dezen afgelegen en eenigen post op Borneo.

Op Dinsdag 3 October werd in de militaire Sociëteit aldaar de Oogstfeest-bazaar gehouden. Keurig uitgesteld lagen de mooie handwerken op lange tafels, welke smaakvol waren versierd met roze en witte bloemtakjes, wat een feestelijk aanzien gaf.

Om 5 uur precies sprak mevrouw Van Straten, echtgenoot van den plaatselijk mili-

tair commandant, onder groote belangstelling het openingswoord. In haar toespraak zette zij o.m. het tweeledige doel van de bazaar uiteen, namelijk: 1e om te laten zien, wat kinderhanden onder goede leiding kunnen vervaardigen, en 2e om het werk van het Leger des Heils te kunnen steunen.

Onder de aanwezigen merkten wij verscheidene burgerlijke zoowel als militaire autoriteiten op. Het geheel had een vlot en prettig verloop, zoodat wij kunnen terugzien op een welgeslaagden avond.

X.

Hoe geheel anders zou ons oordeel over vele menschen zijn, als we alles omtrent hen wisten!

De braafheid van den een is louter een gevolg van opvoeding en natuurlijke aanleg, terwijl de overwinning van het kwade bij den ander met grooten strijd gepaard gaat, omdat zijn afkomst, enz. hem zoo tegen zijn.

Wij staan allen aan kritiek bloot — de kritiek van onzen Grooten Meester, den Heer Jezus Christus. Hij oefent Zijn kritiek uit op een wijze, die voor niemand beleedigend of stuitend is.

De liefdevolle Heiland liet Zijn oog vol droefheid en zacht verwijt rusten op Petrus, die Hem driemaal verloochende.

Hij sprak de vrouw, die Hem de voeten wies met haar tranen en ze afdroogde met haar haren, zalig; evenzoo hechtte Hij Zijn goedkeuring aan de daad der vrouw, die de kruik met kostelijken nardus over Hem uitgoot.

Den discipelen, die overlegden, wie hunner de meeste in het Koninkrijk Gods was, stelde Hij de kinderen ten voorbeeld.

De twijfelende zuster van Lazarus voegde Hij liefdevol toe: „Heb Ik u niet gezegd, dat zoo gij gelooft, gij de heerlijkheid Gods zien zult?”

Die Heiland, Die altijd zoo innig liefdevol was, als Hij kritiek oefende, Hij liet ons niet aan ons lot over, toen Hij heenging van deze aarde: Hij zond Zijn Geest, en Die overtuigt de wereld van zonde, gerechtigheid en oordeel.

Hij heeft medelijden met onze zwakheden. Hij ziet ons in het kader van onze omgeving, en houdt bij Zijn beoordeeling rekening met al wat tegen ons is, en — met hetgeen in ons voordeel is.

Het beeld Gods moet in ons steeds meer volkomen worden. Als wij ons tot onzen Heer wenden, zal Hij ons telkens wel zeggen, wat daaraan nog mankeert.

Volgen wij dan de aanwijzingen, die Hij ons geeft! Plaatsen we ons dikwijls voor Zijn aangezicht, om die aanwijzingen te ontvangen!

Dan zullen we op den eeuwigen morgen, als we voor Hem moeten verschijnen, door genade het: „Wel u,” mogen hooren.

Het was een groote teleurstelling voor mij om, wegens de bijzondere tijdsomstandigheden, niet de voor mij zoo vriendelijk geregelde samenkomsten in de verschillende plaatsen te kunnen houden, want o, zoo graag had ik mijn makkers en vrienden in Nederland willen vertellen van het gezegende werk, dat in het verleden is gedaan en nog iederen dag wordt voortgezet door onze trouwe, toegewijde officieren in Groot Nederland. Het was mijn voornemen om enkele films te vertoonen onzen arbeid betreffende, maar om de bovenstaande reden kon dit alles helaas niet doorgaan. Niet tegenstaande dat, had ik toch gelegenheid genoeg, om te vernemen, hoezeer men belang stelt in alles, wat geschiedt in deze gewesten, ons Leger betreffende. Onze makkers in het vaderland leven echt met ons mee, gedenken ons in de gebeden en zullen zeker

Op reis naar Java met de „Oranje”

door KOLONEL A. C. BEEKHUIS.

de daarvoor aangewezen plaats. De oefening verliep bijzonder vlug, want iedereen gevoelde het belangrijke ervan in deze bijzondere omstandigheden. Daarna konden wij ter ruste gaan. Heel vroeg in den morgen verlieten wij IJmuiden om gedurende een gedeelte van den dag langs de Vaderlandsche kust te varen en ten slotte over te steken naar de Engelsche kust en het Kanaal door te varen naar den Atlantischen Oceaan. Het was prachtig weer en er viel veel te genieten. Lang zagen wij zoowel de Engelsche als de Fransche kust, wat natuurlijk veel afwisseling bood op dezen eersten dag.

punt van Afrika zouden maken. Wat waren we blij weer eens land te zien op dien 18den September! U kunt zich mischien wel indenken, dat allen zeer verlangend waren, om zoo mogelijk te Kaapstad aan wal te gaan en lang leefde deze hoop in de harten der passagiers. Helaas, kon die hoop niet in vervulling gaan, maar wel voeren wij zoo dicht mogelijk langs de kust.

De stad zelf konden wij niet zien. Deze ligt aan de Tafelbaai, welke voor ons oog verborgen bleef door een uitlooper van den berg. Wel zagen wij een gedeelte van den Tafelberg en een weg uitgehouwen in de bergen en allemaal bewijzen van de menschelijke energie en onwillekeurig dachten wij met eenigen trots aan onze stamgenooten er hun werk in Zuid-Afrika. Het was gedurende enkele dagen werkelijk koud. Er stond een gure wind en velen hebben hun wollen kleeding opgezocht en aangetrokken, om zich te beschermen tegen de ongewone temperatuur op reis naar Indië. Hier en daar hadden wij natuurlijk ook wat deining en vanzelf waren er af en toe wat zeezieken, maar over het geheel was het een zeer goede reis en dankbaarheid vervulde ons hart, dat wij op weg waren naar Indië, waar het werk en de familie ons wachtten. Aangezien wij geen havens aandeden, ontvingen wij ook geen bericht van huis en toch begreep ik, dat in deze bijzondere omstandigheden ook veel bijzonders gebeurde en bijzondere eischen werden gesteld aan den Chef-Secretaris, de officieren en familieleden.

Hoe graag had ik alles willen weten, willen raden en helpen, maar dat ging niet. Het was „stil zijn”. „In stilheid en vertrouwen zal uwe sterkte zijn”, zegt het Woord des Heeren door Jesaja. Dat wil Hij ons, ook mij leeren. — Op 27 September

arriveerden wij te Colombo, op 29 September te Sabang en op 3 October te Tandjong Priok.

* * *

Ik dank U allen voor Uw gebed en sympathie. Het zal mijn vrouw en mij bij vernieuwing een vreugde zijn, om U te leiden en te helpen in ons groote werk. De geestelijke nood is groot. Wij zijn geroepen om „het licht der wereld” en „het zout der aarde” te zijn, volgens het woord van den Heiland. Deze wereld heeft inderdaad behoefte aan oprechte Christenen. Laat ons het zijn! De stoffelijke nood is eveneens groot. Er wordt nog veel geleden, onze hulp is noodig. Onversaagd voortgaan, makkers! Ziet uit naar gelegenheden voor uitbreiding van Uw werk!

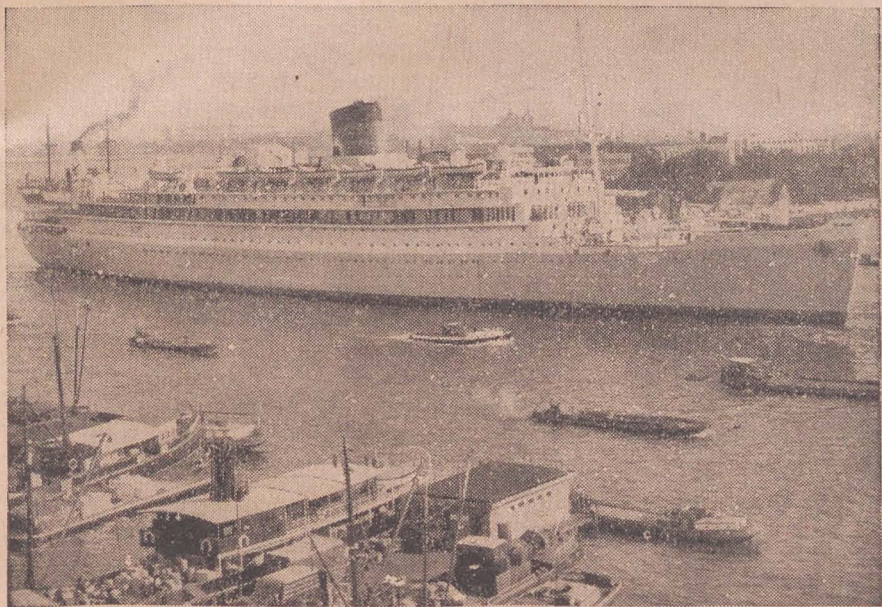
Vermoedelijk vraagt deze tijd ook van ons bijzonderen dienst. Hebt uw oog open voor den nood en helpt en werkt, terwijl het dag is. God zegene U! Hij is met ons! Geeft alles gerust in Zijn handen. Op dit groote schip is menschelijkerwijs alles in handen van den kapitein. Hij draagt de verantwoordelijkheid. Soms vroegen wij weleens „Waar zijn we nu?”, „Welke richting is dit?”, doch vertrouwden hem daar op de brug, we wisten, dat kapitein Potjer een goed zeeman is die zijn vak verstaat, de zeeën kent en de verantwoordelijkheid draagt voor schip en menschen.

In ons leven, vooral in dezen tijd, zijn vele vragen. Ze komen op bij u en mij en er is gevaar, indien wij alleen op den wind en de golven letten, dat wij bevreesd worden. Hebt goeden moed! De Meester is er! Hij heeft het roer in handen van uw levensschip. Vertrouwt Hem!

„Als de storm woedde in 't verleden
Was ik kleingeloozig, Heer.
't Hart kon langzaam slechts vertrouwen,
't Ongeziene in hooger sfeer.

Heer, 'k vertrouw U!
Leid mij, Heer, wees Gij mijn Gids!

De Heer zij met u allen! Wij gaan voort!

Clisché Mij. „Nederland”.

lijk ook in de toekomst doen, wat mogelijk is om ons te helpen het werk met blijdschap voort te zetten.

Vooraf Kommandant en mevrouw Vlas betoonden groote belangstelling en denken nog met dankbaarheid terug aan de gezegende samenkomsten, welke zij in het begin van het vorige jaar met u mochten hebben.

* * *

Maar laat ik u nu iets vertellen van mijn reis. Het was mijn voorrecht om met het nieuwe schip van de Maatschappij „Nederland” — „de Oranje”, de terugreis te aanvaarden. Dat was reeds in Juni geregeld, doch toen was bepaald, dat ik op 15 September te Genua aan boord zou gaan. Om reeds eerder gemelde redenen echter, vertrok de boot op Maandag 4 September van Amsterdam en alle passagiers moesten daar aan boord komen, des Maandagsavonds tusschen 8 en 10 uur. Dit was natuurlijk alles ongewoon, maar de Radio en de Couranten zorgden voor goede bekendmaking. Het was een prachtig gezicht om vanuit de verte die groote boot, schitterend verlicht, daar aan de Javakade te zien liggen. Gewoonlijk is het al druk bij het vertrek van de mailbooten naar Java, maar nu was het bijzonder druk, aangezien de boot een zeer groot aantal passagiers zou vervoeren en iedereen verplicht was te Amsterdam te embarkeeren en familieleden en vrienden nu, vanwege de bijzondere omstandigheden, in grooter getale dan ooit tevoren waren opgekomen, om den vertrekkenden een „vaartwel” toe te roepen. Onwillekeurig was er een beetje spanning door dit alles.

Wat stelde ik het op prijs, dat, behalve vele familieleden, Kommandant en mevrouw Vlas, de Chef-Secretaris, Lt. Kolonel Rawie, de Majors van Eeken en Claeijs en vele anderen, mij aan boord nog een laatste handdruk kwamen geven en mij in het gebed aan den eeuwigen God opdroegen. Dat was om nooit te vergeten. Nog klinken mij de verschillende liederen, die gezongen werden, liefelijk in de ooren en God heeft genadiglijk het gebed willen verhooren en tot heden alles wel gemaakt.

Dank u wel, Kommandants en andere kameraden! God zegene U!

* * *

Tegen half twaalf des avonds vertrok de boot en direct ontvingen wij bericht, dat er om 12 uur des nachts „Sloepenrol” zou worden gehouden. Dit beteekent dat alle passagiers met hun reddings gordels om, zich moeten melden bij den commandant van de reddingsboot, waarbij ze zijn gedeeld, op

Iedereen wist echter wel, dat de kapitein en zijn officieren een zware taak hadden, daar de oorlog was uitgebroken en deze wateren daarom niet meer zoo veilig waren als gewoonlijk.

De avond daalde. Met belangstelling keken wij naar enkele vuurtorens, die hun licht ver over het water wierpen om den zeeman den weg te wijzen. Wij wisten niet, dat het bijna 14 dagen zou duren, voor wij weer land in 't zicht zouden krijgen.

Al spoedig op dien eersten dag aan boord, kreeg ik bezoek van twee zendelingen, die ook aan boord waren en mij kwamen spreken over het houden van samenkomsten, etc. U moet weten, dat wij ongeveer 1150 menschen aan boord hadden, d.w.z. 750 passagiers en een bemanning van 400 koppen. Er was dus wel wat te doen. Natuurlijk was ik direct te vinden voor eenige actie onzerzijds en aangezien ik de twijfelachtige eer genoot, de oudste te zijn, regelde ik een en ander met den administrateur, die ons zijn gewaardeerde medewerking daartoe verleende, zoodat wij niet alleen des Zondagsmorgens een Godsdienst-oefening houden konden, maar elken avond om 9 uur bijeen konden komen voor een Wijdingsure. Verschillende personen leidden deze bidstonden, namelijk, de zendelingen Rijkhoek en Teutscher, dr. van Proosdij, de heer Wolterbeek, een leeraar te Djokja, mejuffrouw Van der Hoop van Slochteren en uw dienaar. Welk een zegen is het om zoo saam te komen aan het eind van den dag, om met elkander Gods Woord te lezen en Zijn aangezicht te zoeken! Hij kwam onze ziel dikwijls zeer dicht nabij. De belangstelling was zeer bevredigend, ook over de Zondagsmorgensamenkomsten waren we tevreden, wat de opkomst betreft.

Moge God dit alles gebruiken tot de eer Zijns Naams en de uitbreiding van Zijn koninkrijk in en door ons. Ik geloof!

* * *

„En hoe is het nu met de reis gegaan?” vraagt u wellicht, want gewoonlijk denkt men op zoo'n zeereis aan vreemde havens, vele bezienwaardigheden en zeeziekte. Ik zal het u vertellen. Na Dinsdag 5 September zagen wij niets anders dan water en lucht tot op Maandagmorgen 18 September, toen wij in de nabijheid van Kaapstad waren. Aanvankelijk was het niet duidelijk, welke route gevolgd zou worden.

Men vroeg zich af: „Gaan we door de Middellandsche zee, als gewoonlijk, of gaat het rond Kaap de Goede Hoop?” Toen we de Golf van Biscaye door waren, bleek het alras, dat we niet door de Middellandsche zee gingen, maar den omweg rond de Zuid-

Kommandant
Bouwe Vlas
treedt uit den
actieven dienst.

Kommandant Vlas, tot op 22 September l.l. de Territoriaal Leider van het Leger des Heils in Nederland, is op genoemden datum uit den actieven dienst getreden. Ofschoon hij nog niet den 70-jarigen leeftijd bereikt heeft (nog twee jaren ontbreken hieraan) had hij toch verschillende waar-schuwingen gehad, wat betreft zijn gezondheidstoestand, dat het beter was op te houden, aangezien de functie van Kommandant de volle 100% vraagt en zooals hij het zelf uitdrukte in een pers-interview, het zelfoverschatting zou zijn te meenen, dat hij daartoe nog in staat was.

Bouwe Vlas heeft een diensttijd als officier van het Leger des Heils achter zich van 48 jaar, waarvan de laatste 11 jaren als leider in Nederland. In deze jaren heeft hij het omvangrijke Legerwerk van alle kanten uit de eerste hand leeren kennen door de verschillende aanstellingen, die hij op geestelijk, administratief en financieel gebied heeft bekleed. Zijn werk bracht soms mee, dat hij veel moest reizen in Europa, wat hem een uitgebreide kennis van zaken en menschen gaf, die hem ook in de laatste elf jaar goed te pas zijn gekomen.

In Ned.-Indië bekleedde hij de positie van Chef-Secretaris.

Onder zijn bekwame en wijze leiding is de arbeid in het Vaderland zeer vooruitgegaan. Veel belangstelling heeft de Kommandant b.v. geschonken aan de opleiding

van jonge heilsofficieren, omdat de taak van deze arbeiders in het Leger van zoo groot belang is ook voor de toekomst en de doeltreffendheid van wat gedaan zal worden. De mooie Kweekschool in Amstelveen zal immer een monument blijven van de energie en het doorzettingsvermogen van Kommandant Vlas.

De „Febe” en Evangelie-ark”, beide benut om te water het Evangelie te prediken, als ook destijds de Evangelie-auto voor afgelegene dorpen waren het plan van den Kommandant. Betere maatschappelijke inrichtingen en geschiktere lokalen voor onze prediking werden mogelijk gemaakt en wie, die het Leger des Heils in Nederland kent, heeft niet gehoord van den Bond van Barmhartigheid en de „warme koffie” in de bitter koude winters, die Holland gekend heeft, instellingen, die spraken van zijn warme hart voor de armen. Dr. Gunning noemde hem eens „Bouwe Vlas — de Bouwer” en met het volste recht kan gezegd worden, dat hij een mooi gedeelte heeft opgebouwd van het Legerwerk in ons land, doch bovenal, dat hij met inzet van alle krachten, gaven en middelen gebouwd heeft aan de uitbreiding van het Koninkrijk Gods.

Moge de Heer Kommandant en mevrouw Vlas, die ook in Ned.-Indië geen onbekenden zijn, een gezegenden en prettigen rusttijd schenken!

„DE SCHUILPLAATS”.

ENKELE dagen voor het uitbreken van den oorlog was ik nog in Engeland en kon ik waarnemen, hoe zorgvuldig regeering en bevolking zich voorbereidden op mogelijke aanvallen van vijandelijke vliegtuigen, welke hun dood en verderf spreidende bommen zouden laten vallen in de drukke straten van de geweldige wereldstad Londen en andere groote steden. Zandzakken werden opgestapeld voor de beneden-verdiepingen van de ziekenhuizen, regeeringsgebouwen, banken, enz. en vooral werd er op aangedrongen, dat iedereen zich zou voorzien van een gasmasker en een „schuilplaats”* voor granaatscherven, welke bij duizenden werden aangemaakt. En niet alleen dat, ambtenaren gingen rond om te zien of men zich ook werkelijk zooveel mogelijk had beschermd voor wellicht dreigend gevaar.

Zoo kwamen ook enkele heeren bij een paar bejaarde dames in een buitenwijk van Londen en vroegen: „Heeft u zich al voorzien van gasmaskers en „schuilplaatsen”?” „Neen”, was het antwoord. „Maar u weet toch, dat de regeering het wenscht? Waarom doet U het dan niet?” „Ik vertrouw op Psalm 91”, zeide een der dames. En op de verwonderde vraag van de ambtenaren, die blijkbaar hun bijbel niet zoo bijzonder goed kenden, wat zij daarmee bedoelde, las de dame genoemden Psalm voor:

„Die in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, die zal vernachten in de schaduw des Almachtigen.

Ik zal tot den Heere zeggen: Mijne Toevlucht en mijn Burcht! mijn God, op Welken ik vertrouw!

Want Hij zal u redden van den strik des vogelvangens, van de zeer verderfelijke pestilentie.

Hij zal u dekken met Zijne vlerken, en onder Zijne vleugelen zult gij betrouwen; Zijne waarheid is een rondas en beukelaar.

Gij zult niet vreezen voor den schrik des nachts; voor den pijn, die des daags vliegt; voor de pestilentie, die in de donkerheid wandelt; voor het verderf, dat op den middag verwoest.

Want Gij, Heere! zijt mijne toevlucht! Den Allerhoogste hebt Gij gesteld tot Uw vertrek;

U zal geen kwaad wedervaren, en geene plage zal uwe tent naderen: want Hij zal Zijne engelen van u bevelen, dat zij u bewaren in al uw wegen.

Zij zullen u op de handen dragen, opdat Gij uwen voet aan geen steen stoot.

Dewijl hij Mij zeer bemint, spreekt God, zoo zal Ik hem uithelpen; Ik zal hem op eene hoogte stellen; want hij kent Mijnen naam.

Hij zal Mij aanroepen en Ik zal hem verhoogen; in de benauwdheid zal Ik bij hem zijn; Ik zal er hem uittrekken en zal hem verheerlijken”.

Met belangstelling, welke overging in verbazing, luisterden de ambtenaren naar het Woord Gods, waarvan zij sterk onder den indruk kwamen. „Een schuilplaats bij den eeuwigen God! Is dat mogelijk?”

Ja, daar is men veilig, echt veilig, daar vindt men eeuwige rust en diepen vrede.

De techniek beijvert zich niet alleen om sterke aanvalswapenen te fabriceren en ze zooveel mogelijk te vervolmaken, maar eveneens wil men zich weer beschermen tegen de gevolgen van het gebruik dezer moordwerktuigen. Maar wat kan ons werkelijk beveiligen voor angst en zorg, voor moreel en geestelijk leed, voor dat wat onze ziel schade doet lijden? Hier is het antwoord:

Een toevluchtsoord voor iedren storm,
Een schuilplaats, die voor leed behoedt,
Een lichtglans op het duister pad,
Vindt ieder steeds aan Jezus' voet.

Ja, er is een veilige toevlucht voor alle menschen, er is *troost, moed, kracht* en al wat men behoeft. Daarin heeft de hemelsche Vader in Zijn groote liefde heerlijk voorzien.

Het is waar, dat er ook in de tegenwoordige, moeilijke omstandigheden menschen zijn, die „gelaten”, min of meer stoïcijns alles dragen en schijnbaar niet zoo bewogen worden. Ook velen, die zich zooals men het noemt „goedhouden”, maar innerlijk toch niet rustig zijn. Dat is niet het ware, dat is niet, wat God geeft aan het hart, dat *volkomen* is voor Hem. Hij geeft werkelijk rust, ook als men zich bewust is van gevaren en weet en ziet, dat al het tijdelijke verandert of verdwijnt, ook als het gaat door lijden en verlies, is er rust, innerlijke rust in God, in Wien men is en *zijn* zal voor tijd en eeuwigheid. Een oud dichter zong:

„De Heer zal u bewaren van alle kwaad, uwe ziel zal Hij bewaren.” Ps. 121.

Hebben wij al een toevlucht, een schuilplaats bij onzen God?

De techniek, de menschelijke wetenschap en het scherpe vernuft, kunnen ons niet beveiligen voor het kwaad, dat ons innerlijk wezen, *onze ziel*, schade doet. Dat kan alleen Hij, Die in den Zoon Zijner liefde, Jezus den Heiland, met uitgebreide armen de menscheit en den *mensch* afzonderlijk, noodigt om tot Hem te komen. Moge het besluit, de geloofsdaad van Charles Wesley, toen hij zong:

„Schiulplaats vind ik anders geen.
Hulploos klem ik mij aan Uw zij!”

ons aller besluit zijn, dan zullen ook wij niet alleen *rustig* kunnen zijn, maar dan zijn wij inderdaad veilig, voor tijd en eeuwigheid.

A. C. B.

* Schuilplaatsen zijn kleine ruimten, koepelvormig en van staal of ander metaal gemaakt, waarin een viertal personen zich kan verbergen in tijd van gevaar. Deze worden gebruikt in eenzame buurten en buitenwijken en door de regeering verstrekt, indien noodig kosteloos. R.

STA EVEN

Wij vieren ons 45ste jaarfeest (feestelijkheden te organiseren en dan wij toch even stilstaan en een terugblik in den tijd, die achter ons ligt.

Het begin was zeer klein. De Stichter van het Leger des Heils, General van Java „te nemen”, bestond uit een Van Emmerik, de eerste nog in reeds tot Heerlijkheid bevorderd. Die en ziende, wat sindsdien tot stand kwam op en zeggen wij: „Van den Heere in onze oogen.” Ja, dat is het! Die twee jaaren in den naam van hun Generaal, maar die macht heeft in hemel en op aarde. Zij waren niet toegerust met de wapenen vervuld van heilige liefde en ijver voor en die liefde opende tenslotte de harten deed hen en hun opvolgers, steeds velerlei in velerlei nood te helpen en zichzelf van deze gewesten.

De arbeid van het Leger des Heils zooals u wel weet. In 1913 werd de veroving de arbeid op Sumatra aan, in 1914 naar de Minahassa, in 1935 werd begon-

JA, DIT IS VAN DEN

Geprezen zij Zijn naam!

Zekerlijk heeft het strijd gekost en ons Hoofdkwartier is een groot beroep voorkomen van veertig officieren, die in gelaten voor en in den strijd, die hun gedenken wij hun leven.

Momenteel werkt in dit land een door enkele honderden employees en hebben met groote waardeering geconcentreerd met den arbeid in denzelfden geest, welke weer openen zich nieuwe gelegenheden de Chef-Secretaris een bedelaars-kolonie we reeds meer dan honderd zieke en

Wanneer dit blad verschijnt, hebben van ons ziekenhuis te Soerabaja, in welke bijeenkomstzaal te bouwen voor het ik u niet meer vermoeien met onze plannen in te lichten. Laat mij volstaan met zijnde voor het verleden, doordrongen moet worden. De nood is nog ontzettend toekomst, nog beter dan in het verleden groote Meester ons heeft geroepen. Zvragen naar ras, landaard, godsdienst met dit gezegende werk in den naam van menschen, daarbij ook gaarne rekenen en het groote publiek, hetwelk in het heeft gesterkt door daadwerkelijke hulddank!

De Uwe tot heil van Nederlandsch

WELKOM AAN GE GEORG DOOR DEN TERRITO

De leden van den Hoogen Raad van het Leger des Heils, welke van 15-24 Augustus in Londen bijeen waren voor de verkiezing van een Generaal als opvolger van Generaal Evangeline Booth, waren het er allen over eens, dat des Heeren leiding duidelijk werd ervaren, zoowel in de voorbereidende beraadslagingen als in de groote beslissing, inzake een nieuwen Generaal.

Daarom willen wij dan ook gaarne onze nieuwen Internationalen Leider ontvangen in den naam des Heeren, hem verzekerende van onze oprechte, hartelijke medewerking, om de wereld voor Christus te winnen en onze trouw aan de hooge beginselen van ons Leger.

De gedeeltelijke inhoud van des Generaals toespraak tot de leden van den Hoogen Raad, na zijn verkiezing tot dit ambt, vindt u in de Strijdkreet. Lees deze en u krijgt een blik in het karakter van dezen bekwamen maar eenvoudigen man, die zijn aanstelling

STIL!

hoewel het geen tijd is om groote boek allermint in onze lijn ligt, willen we werpen op hetgeen tot stand kwam

legermacht, welke in 1894 door den generaal William Booth, werd uitgezonden naar Java, de andere terugdenkend aan dit kleine begin van, rijst er uit ons hart een danktoon op dit geschied, en het is wonderlijk in deze mannen kwamen niet voornamelijk in den naam van Christus, Die alle kwamen niet met menselijke wijsheid, rusting der wereld, maar ze waren het heil van hun bruine medemenschen van hen onder wie zij werkten en er nieuwe, andere wegen vinden om dienstbaar te maken voor de bevolking

Heils heeft zich niet beperkt tot Java, hij is geplaat in Midden-Celebes, in 1915 werden onze officieren uitgezonden naar Ambon en in Tarakan (Borneo).

HEERE GESCHIED!

veel velen zijn in den strijd gevallen. Op 1 September, waarop de namen in den loop der jaren hun leven hebben lief was. Met eerbied en dankbaarheid

grote staf van officieren, bijgestaan door duizenden soldaten en volgelingen. Wij stateerd, dat zij dag aan dag voortgaan in de armen deze is aangevangen. Telkens voor ons. Op 1 September j.l. opende de (onze derde) te Palimanen, waar behoeftige inheemschen hebben.

den wij een nieuwen vleugel geopend in elke stad wij ook bezig zijn een nieuwe werk onder de Chineezzen. Maar laat men. Te zijner tijd hopen wij u volledig te zeggen, dat wij, hoewel dankbaar zijn van het vele, wat nog gedaan end groot en God helpe ons om in de den, het werk te doen, waartoe onze onder aanzien des persoons, zonder te of iets dergelijks, willen wij voortgaan van Hem, Die Zijn leven gaf voor alle ad op de hulp van ons Gouvernement verleden de handen van onze werkers op, waarvoor ook hier onzen oprechten

Indië's bevolking!

A. C. en A. W. Beekhuis.

GENERAAL E. L. CARPENTER! RIJAL KOMMANDANT

aanvaardt in vertrouwend opzien tot God, Die hem riep.

Reeds in Londen heb ik den Generaal uitgenoodigd om ons spoedig te komen bezoeken, hem verzekerd van een hartelijk welkom, niet alleen van de zijde van de heilssoldaten, maar ook van het groote Nederlandsch-Indische publiek, hetwelk zooveel belangstelling en warme waardeering heeft voor den gezegenden arbeid van onze trouwe makkers officieren. Vanzelf gaan onze beste wenschen uit naar mevrouw Generaal Carpenter, die steeds een grooten steun was voor haar echtgenoot en wier bijzondere gaven op literair gebied, zeker nu tot nog grootere nuttigheid zullen zijn.

God zegene Generaal en mevrouw Carpenter!

God zegene het Leger des Heils en make het meer dan ooit een zegen voor de wereld!

JONGELIEDENDAG TE BANDOENG

onder leiding van den Chef-Secretaris en mevrouw Lt.-Kolonel Ridsdel.

EEN flinke schare jongelui was op Zaterdagavond 30 September bijeengekomen in de mooie zaal van Bandoeng II voor een eerste „kennismaking”. Een fijne groep jonge menschen van Cheribon met Adjudant Mephram waren de eere-gasten, die dan ook hartelijk verwelkomd werden.

Het was een on-officieel samenzijn, een paar tafels in het midden met mooie fleurige bloemen, waarnaast later groote schalen met krentenbollen „prijkten” en daarom heen de stoelen. Mevrouw Kolonel Beekhuis was mede tegenwoordig en verder natuurlijk onze leiders voor deze bijzondere samenkomsten, de Chef-Secretaris en mevrouw Ridsdel, Adjudante Brouwer en Majoor Ramaker, die als tolk dienst deden en de Divisie-officier, die deelnam aan de leiding.

Er werd hartelijk gezongen door de groep jongelui, flink gesmuld van de stroop en krentenbroodjes, genoten van het lied van twee zusters uit Cheribon en de meisjes van het kinderhuis, en ook met aandacht geluisterd naar wat mevrouw Beekhuis, de Kolonels en Adjudante Brouwer te zeggen hadden. De eerste spreekster wees er op, wat geloof en gebed kunnen doen voor den Christen, ook voor de jongeren. Kolonel Ridsdel ging uit van het bekende woord van den Prediker: „Gedenk aan uwen Schepper in de dagen uwer jongelingschap”, terwijl mevrouw Ridsdel de woorden van Paulus aan Timotheus: „Wordt gesterkt in de

genade” duidelijk en eenvoudig tot het hart van haar gehoor bracht.

De Zondag.

Een mooie schare vulde de Congresszaal op Zondag en de verwachtingen waren groot. Allereerst werd na het openingslied in verband met den Gebedsdag voor den Vrede het gebed van Salomo voor den tempel gelezen, waarna in ernstig gebed Gods zegen over de gansche wereld werd afgesmeekt, in het bijzonder over allen, die in lijden en nood waren.

Bijna dadelijk daarop begon de Chef-Secretaris zijn toespraak en zoowel des morgens als in de laatste bijeenkomst sprak de Kolonel met kracht en overtuiging, de jonge menschen aanmoedigend en uitnodigend om strijders te zijn. Met soms zeer geestige illustraties uit eigen ervaring wist de Kolonel zijn zeer ernstige boodschap thuis te brengen, waardoor hij tevens de aandacht geboeid hield. Ook mevrouw Ridsdel „had” de jongelui, vooral toen ze begon over „filmsterren! Een en al oor was de jeugd, doch wat wist mevrouw haar bedoeling ingang te doen vinden! De oude mooie geschiedenis van de spijziging der vijfduizend, deed haar de aankondiging doen: *Een jongen gezocht!* en aan de hand van deze gedachte kwam veel goeds tot de jonge menschen.

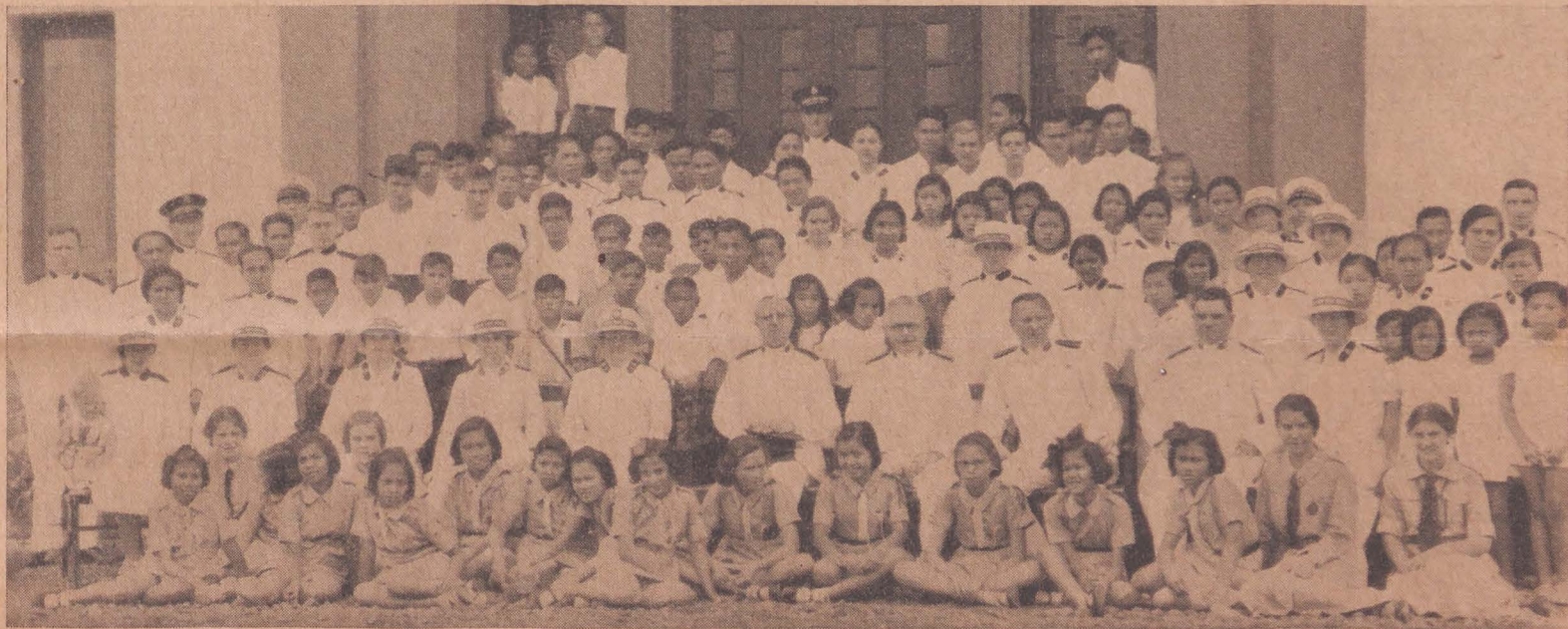
Enkele jongere officieren kregen in deze reeks van samenkomsten ook een gelegen-

heid de jeugd toe te spreken. Des Zaterdagavonds was het Kapitein Sprokkereef over „LEVENSKLIPPEN”, in de tweede bijeenkomst des Zondags Kapiteine Kappers over „WINST EN VERLIES”, terwijl Kapiteine Scherpenisse in de laatste bijeenkomst sprak over „LEVENSKEUZE.” Gaarne zouden wij allen jongen lezers geheel weergeven, wat er gezegd werd, doch dat neemt teveel ruimte. De aard van het onderwerp echter duidt reeds aan, dat goede en mooie dingen gezegd werden, ook waarschuwend stemmen werden vernomen en de ernst waarmede iedere spreker zich verplaatste in den geest en het denken der jongelui, deed de aandacht van begin tot einde gespannen houden.

Tot slot van dezen dag legde de Chef-Secretaris den jongen menschen nog deze dringende vraag voor: *ZIJT GIJ EEN STRIJDER?* Zeer ernstig was deze regelrechte aanval op het allerbeste in de aanwezige jeugd. Wellicht was het juist, omdat zoo goed begrepen werd, wat van een strijder voor Gods zaak gevraagd werd en wat de gevolgen van een besliste keuze zouden zijn, dat weinigen dien avond opstonden om zich aan Jezus zijde te scharen.

Wij mochten ons echter verheugen over een aantal jonge menschen, waaronder ook sommigen van Cheribon, die des morgens vrijwillig tot Jezus kwamen. Moge de Heer het uitgestrooide zaad van dezen dag rijken wasdom geven!

B.

De deelnemers aan den Jongeliedendag te Bandoeng.

ONZE OOGEN ZIJN OP U!

ER zal een tijd komen — naar het woord van den Heere Jezus — dat den menschen het hart zal bezwijken van vrees en van verwachting der dingen, die komen zullen. Onder de volken zal benauwdheid zijn, met twijfelmoedigheid, zooals hooge zeeën het hart met angst vervullen.

Wie zal het tegenspreken, dat we in onze dagen hiervan het voorspel hebben? Nooit te voren in de wereldgeschiedenis is er zulk een radeloosheid onder de volkeren als thans.

Hoe moet nu de houding der geloovigen zijn in zulk een bangen, zorgvollen tijd?

We willen de aandacht vestigen op het woord van den Heere Jezus: „Als nu deze dingen beginnen te geschieden, zoo ziet omhoog en heft uw hoofden opwaarts, omdat Uw verlossing nabij is”. (Lukas 21).

En we willen in herinnering brengen den tijd van Josafat, toen een groote menigte tegen hem en zijn volk ten strijde toog, en de Godvreezende koning twee dingen openlijk erkende: „In ons is geen kracht tegen deze groote menigte en wij weten niet wat wij doen zullen; maar: onze oogen zijn op U!” (2 Kron. 20).

Josafat ging zijn volk voor. Hij zocht het aangezicht des Heeren met smeeking en vertrouwen, en toen vergaderde hij heel het volk om het met hem te doen: mannen en vrouwen, zonen, kinderkens. Allen kwamen bijeen om tot God te roepen in de benauwdheid.

Aandoenlijk toneel!
Toen luidde het antwoord des Heeren:

„Vreest gijlieden niet en wordt niet ontzet vanwege deze groote menigte, want de strijd is niet uwe, maar Godes.....Gij zult in dezen strijd niet strijden; stelt uzelf, staat en ziet het heil des Heeren.....vreest niet, ontzet U niet.....de Heere zal met U wezen”.

Terstond na deze woorden neigde Josafat het hoofd, en heel het volk viel met hem neder in aanbidding voor het aangezicht des Heeren.

En zonder af te wachten, of de vijand verslagen werd en de moeilijkheden werden weggenomen, prezen zij met luider stem den Heere God, Zijn heilige majesteit. „Looft den Heere, want Zijne goedertierenheid is tot in eeuwigheid!”

Het was één vreugdgeroep: een blijde lofzang Gode. En toen de wachters van den wachttorens in de woestijn het landschap afzagen, namen zij waar, dat de vijanden met een grooten slag geslagen waren.”

Waarop in het dal van Berachà — vreugde-dal — God werd geprezen, en het volk — met Josafat aan de spits — naar Jeruzalem trok met luiten en harpen en trompetten tot het Huis des Heeren om er met groote blijdschap Hem groot te maken, Die uitkomst had gegeven en alle koninkrijken met ontzag voor Hem had vervuld.

Wij hebben geen kracht. Onze oogen zijn op U.

Deze dingen moeten ook leven in de Christenheid, bij overheden en onderdanen. De wetteloosheid neemt hand over hand toe.

Een groote menigte verheft zich tegen God. De machten der ongerechtigheid worden als door een onzichtbare hand vergaderd tot een vreeselijke catastrofe. In plaats van het Evangelie der genade predikt men door wereldrevolutie wereldherstel.....Wat zal de rechtvaardige doen, als men zich opmaakt om de fondamenteen omver te stooten? Allereerst eigen onmacht erkennen. Want dat doet ons de noodzakelijkheid gevoelen, ons op God te werpen. Dan de oogen op God te richten. Hij is de Almachtige. Hij kan helpen en wil helpen. De groote menigte is voor Hem niets — Judas' brief, die den afval van het Christendom beschrijft, begint met de verzekering: barmhartigheid, vrede en liefde zij U vermenigvuldigd!

Wat zullen wij dan doen? Niets verwachten van onszelf, van menschen.

„Maar onze oogen zijn op U!”

„Timotheüs” J. N. V.

ZIJN KANS!

Spurgeon had eens in een zijner kerkdiensten, bij de leden van zijn gemeente er op aangedrongen om werkende leden te worden. Aan het eind van den dienst, kwam een man, diep onder den indruk van de prediking op hem af om hem de hand te drukken.

„Mijnheer, zei hij, „ik zou graag een werkend lid zijn, heeft u wat voor mij te doen?”

„Wat is uw vak?” vroeg Spurgeon.

„Ik ben machinist op een locomotief”, antwoordde de man.

„Is de stoker een Christen?”

„Neen, mijnheer”.

„Welnu, dan ligt daar uw arbeid” — was het antwoord.

DIENSDAG IN BATAVIA

Lt. KOLONEL en MEVROUW LEBBINK LEIDEN.

was veel zorg besteed aan de voorbereidingen voor dezen dag, en toen die voorbij was, konden wij getuigen, dat God inderdaad alles bekrond heeft met Zijn zegen.

In de morgenbijeenkomst was er een stille Zondagmorgenstemming. Liederen en toespraken brachten ons tot nadenken. Met groote aandacht werd geluisterd naar de geschiedenis van dokter Grenfell die zooveel heeft gedaan voor de bewoners van de kuststroken van Groenland. Het „leven voor anderen” en een „veranderd leven” kwam ook duidelijk naar voren, toen Kolonel Lebbink het woord Gods besprak in verband met de geschiedenis van den jongen Benjamin, Saul, die later de eerste koning der Israëlieten is geworden.

De namiddag kwam. Batavia begon af te koelen, en in de rustige stilte van den valenden avond verzamelden zich wederom de jongeren uit alle deelen van Batavia. In het eerste gedeelte der namiddagvergadering zouden enkele van de jonge menschen zelf spreken en ook muziek en zangnummers geven. Dit programma is dan ook, terwijl allen zeer prettig bijeenzaten, afgewerkt. Het muziekkorps van Batavia II, dat voor de gelegenheid enkele bijzondere nummers had ingestudeerd, vond veel bijval. De jongelui van Batavia I met hun mondharmonica's verrastten ons door hun mooie spel. Wat zullen we zeggen van de sprekers? Zoowel

Zr. Na Lie Nio, die in het Maleisch sprak, doch zóó duidelijk dat allen haar konden begrijpen, als de verkenner-leider, Br. Prins, brachten uit hun eigen geestelijke ervaringen heerlijk naar voren, hoe God werkt in de harten van jonge menschen, die zich aan Hem overgeven. Ook de toespraak van Adjudante Stapleton, oudtijds Jongelieden-sergeant-majoor in Leyton, Engeland, raakte de harten, zoowel door het eenvoudige ervan als de zelf beleefde strijd en overwinning welke erin verhaald werd. Toen kwam een mooi moment, waarop de leider der bijeenkomst mevrouw Majoor Hermes oopriep en in zeer waardeerende woorden uiting gaf aan de vreugde die er in het Leger des Heils is omdat mevrouw 25 jaren onafgebroken, trouw haar beste krachten in liefde heeft gegeven aan den heilsarbeid. Onder ademlooze stilte werd door mevrouw Lebbink de zilveren medaille van de „Long Service Order” mevrouw Hermes op de borst gespeld. Met groote belangstelling luisterden allen toen naar hetgeen mevrouw vertelde over de leiding van God in haar leven.

Veel te vlug ging de tijd voorbij. Een korte

onderbreking, waarin ververschingen werden gepresenteerd en allen even wat konden rondlopen, en dan ving de laatste samenkomst aan. De lampen ontstoken. De wereld rondom vergeten, zaten wij neer om oor en hart open te stellen voor wat ons nog meer was voorbereid. Het lied van de meisjes van het Tehuis werd weldra gevolgd door de laatste toespraak, die van mevrouw Lt. Kolonel Lebbink. Hoe wist ze haar toehoorders mee te voeren naar die stille tempelruimte in Silo, waar slechts een kleine lamp flauw brandde, en een nog kleine jongen zich te rusten had neergelegd, om dan te ontwaken bij het hooren roepen van zijn naam. De geschiedenis is welbekend. En zooals Samuel toen, eeuwen geleden, voor het eerst de stem van God leerde onderscheiden, zoo is ook in deze heilige oogenblikken van den J.L. Dag de stem Gods gekomen tot vele jonge harten. Teere momenten waren het, waarin jeugdige zielen hun God en hun Heiland ontmoetten. Eere zij den naam des Heeren voor zulk een overgave!

M. M. B.

Wij zijn niet op de wereld om het goed te hebben, maar om goed te zijn en goed te doen.

DE CHEF VAN DEN STAF, Commissioner John McMillan, BEVORDERD TOT HEERLIJKHEID.

WELKOM THUIS!

De Bandoengsche troepen verwelkomen hun leider bij terugkomst van de bijwoning der zittingen van den Hoogen Raad.

Een groote schare officieren, in Bandoeng werkzaam, had zich op het perron verzameld op Dinsdag 3 October, om hun leider welkom te heeten bij zijn thuiskomst. Gebruind en opgewekt stapte de Kolonel uit de Tweede Vlugge Vier en de hartelijkheid van de begroeting vertolkte ongetwijfeld de vreugde over het weerzien. Niemand kan zeker een betere inkomste wenschen na langere afwezigheid, dan de Kolonel ontving, want „Dat 's Heeren zegen op U daal”, was de bede, die hem werd toegezongen, waarop onze leider met een enkel woord sprak over de blijdschap weer „thuis” te zijn.

Op Woensdagavond ontmoette de Kolonel zijn officieren in een besloten samenzijn, om iets te vertellen van zijn ervaringen en de belangrijke besprekingen, die in verband met het verkiezen van een nieuwen Generaal, hadden plaatsgehad.

Aan de Legervrienden en makkers der korpsen werd in een openbare samenkomst op Donderdag 5 October gelegenheid gegeven hun gevoelens te uiten. Een volle zaal, een keurig muziekkorps, gevormd uit de Bandoengsche mannelijke officieren, een Zangkoor, dat een welkomstlied gereed had, de meisjes van het kinderkuis met een Danklied — ziedaar wat onzen Kommandant wachtte, toen hij met mevrouw Kolonel Beekhuis en den Chef-Secretaris en mevrouw Ridsdel binnenkwam. Krachtig klonk een oud strijdlid al spoedig door de zaal en het hartelijk zingen deed dadelijk alle stijfheid verdwijnen.

De gansche avond stond in het teeken van DANK. De Chef-Secretaris, die den Kolonel welkom heette, legde dit woord den anderen sprekers in den mond: dank voor den veiligen overtocht van onzen leider, dank bovenal voor den zegen ook op den arbeid voor Hem in het Leger ervaren.

Mevrouw Kapiteine Sprokkereef vertolkte de gevoelens der Veld-Officieren, terwijl Kapiteine van Lith een woord sprak namens de Zuster-Officieren van het Hoofdkwartier. Lt.-Kolonel Lebbink kreeg gelegenheid den Kolonel een woord toe te spreken en tevens een verslag uit te brengen van sommige der werkzaamheden, die in de afgelopen maanden de bijzondere aandacht gehad hadden.

Ofschoon met belangstelling naar al het gesprokene werd geluisterd, voelde ieder toch, dat het beste nog komen moest. Toen dan ook de Kolonel opstond om zelf te spreken, werd hij met hartelijk applaus ontvangen. Opgewekt en vlot kwam eerst een korte reisbeschrijving, waarover wij elders

Wijlen de Chef van den Staf.

in dit blad meerdere bijzonderheden geven.

Doch, den Kolonel kennende, wisten wij, dat hij Gods Woord de beste plaats zou geven en dat gebeurde ook. Aan de hand van een gedeelte uit den Romeinenbrief, bracht hij wederom op krachtige, duidelijke wijze de Evangelie-boodschap, die met graagte werd aangehoord.

Met vernieuwden moed en energie heeft onze leider weer zijn taak opgevat, om meer nog dan ooit te voren zijn strijders aan te voeren ter overwinning.

BANDOENG II.

De Chef-Secretaris en mevr. Ridsdel bij de Toortsdragers op bezoek.

Goed nieuws! Enkele weken geleden hadden wij een bijzonderen avond met Lt. Kolonel en mevrouw Ridsdel. Wij zaten in een grooten kring, en luisterden met belangstelling naar hetgeen de Kolonel ons vertelde over zijn bezoek aan Korea. Ook vond de Groep het aardig om kennis te maken met zijn zoon Douglas, die I.T.B. lid is geweest in Singapore.

Tot voor kort gebruikten wij altijd een kaars bij onze ceremonie, maar door de bijdragen van de leden hebben wij nu een mooie electrische toorts kunnen aanschaffen, en deze werd in een bijzonder plechtig samenzijn ingewijd. Mogen ook onze harten steeds

contact hebben met de Hemelsche Centrale, opdat nimmer het Licht der wereld bij ons zal uitgaan.

Onze Toortsdragers — dat zijn de leden „met de vlam” — probeeren ook om in de kampongs Christus' boodschap uit te dragen. Zoo trokken zij op een Zondag met den Divisie-Officier, die het korps bezocht, en den B.O. er op uit, de toorts-sjerp om, met vuur en gloed zingende en sprekende van Jezus' liefde.

Wij hebben nu voor den tweeden keer een onzer leden uitgezonden naar de Kweekschool. Victoria Tobing, vroeger lid van den Zielenwinnersbond in Blitar, heeft een jaar in Bandoeng gewerkt, en staande te midden van een groepje I.T.B.ers werd zij in het gebed opgedragen aan God, opdat zij eerst als Kadet en daarna als Officier haar leven mag wijden aan God en de menschheid. I.T.B. lid Tjan Kian Tjiang wenschte haar veel zegen toe op haar toekomstige loopbaan.

M. M. B.

De wereld heeft nodig menschen, die de kracht en den moed hebben om te werken en te wachten, onverschillig of men hen toejuicht of uitlacht.

PELANTOENGAN.

Op 21 September j.l. werd plotseling één van onze zusters, Adela genaamd, naar Huis geroepen. Na veel lijden (het kind was vanaf haar tweede jaar reeds ziek), is zij thans verlost van ellende en pijn. Zij is thuis bij Jezus! Vanaf haar prilste jeugd had zij den Heiland liefgekegen, geloofde in het reinigend bloed van Christus en is dan ook kalm en rustig heengegaan. Stil en zonder klagen heeft zij dagelijks het kruis voor haar Meester gedragen, ofschoon dikwijls de pijnen overweldigend waren. De glimlach, dien zij voor een iedereen toonde, getuigde van een volkomen vrede bij God.

Voor haar moeder, die weken in het ziekenhuis had gelegen en nu herstellende is, was dit een zware slag. Maar gesteund door het geloof in Jezus Christus, hetwelk voor haar een groote kracht en troost is, heeft zij alles met de woorden: „Zijn wil geschiede,” aanvaard. Ook de Gezinsbond heeft in onze heengegane zuster een dapper lid verloren.

Na een dienst, geleid door Majoor Midtbö, brachten wij het stoffelijk overschot van onze zuster naar de laatste rustplaats.

Moge dit sterfgeval tot velen hebben gesproken en medewerken, dat zielen den Heiland zoeken en Hem aannemen als hun persoonlijke Verlosser en Zaligmaker!

L. M.

KORT na het verschijnen van het vorige nummer van onze strijkkreet, werd van het Internationaal Hoofdkwartier bericht ontvangen, dat op 22 September de Chef van den Staf was bevorderd tot Hooger Dienst. Ofschoon de Chef reeds langen tijd ziek was, kwam dit bericht toch zeer onverwachts, aangezien de doktoren juist alle hoop gegeven hadden op genezing. Den dag, dat deze mededeeling gedaan werd, was de Commissioner zeer opgewekt in het vooruitzicht straks weer zijn taak te zullen kunnen aanvaarden. In den avond luisterde hij naar gramoffoon-muziek, een opname van de „Chalk Farm Band”, en wel naar zijn lievelingsstuk „My Jesus” en terwijl deze Legermuzikanten speelden, gedirigeerd door een zeer geliefden vriend van den Commissioner, kapelmeester Punched, kwam plotseling het einde.

De Uitvaartdienst werd gehouden in de „Clapton Congress Hall”, en bijgewoond door een 3000 menschen. Dit was de eerste groote bijeenkomst na het uitbreken van den oorlog. Alle ramen van de zaal waren donker gemaakt en alle aanwezigen hadden hun gasmasker bij zich. Het was een zeer indrukwekkende dienst. Mevrouw McMillan werd zichtbaar gesterkt en vertelde van dien laatsten dag en avond uit het leven van haar man.

Commissioner Rich, Terr. leider van het Britsche Territorie, sprak naar aanleiding van den tekst: „Te dezen dage is een vorst, ja een groote in Israel gevallen”, in zijn toespraak blijkgevend van zijn diepgevoelde genegenheid voor den Chef. Hij zeide o.m. „Hij openbaarde een levensadel, die was als een zachte zuivere wind, die genezing en stille kracht met zich bracht.”

In dezen Gedenkdienst was ook Generaal Evangeline Booth aanwezig, die den Chef van den Staf beschreef als een man met een verheven, ruime ziel. Zijn liefde voor den Stichter, zijn verstandig en beleidvol optreden en de echte strijdersgeest als heilssoldaat, hadden immer haar hoogste achtung gewonnen. Zij sprak de verzekering uit te gelooven, dat de Chef van den Staf tot Hooger Dienst was bevorderd in dat Land, waar wij hem straks hopen weer te zien.

Diepe ontroering werd gewekt door het dankgebed van Commissioner Orsborn, die dezen dienst besloot en waarbij hij de groote smart, die thans over de wereld gaat tot God bracht en Gods zegen afsmeekte over allen, die in lijden waren.

Moge de Heer mevrouw Commissioner McMillan en de verdere familie ondersteunen en sterken!

Brigadier en mevrouw Brandt nemen afscheid van MANADO.

Onze makkers, die wederom een periode van zeven jaren in Ned.-Indië hebben doorgebracht, zijn op 14 October vertrokken op doorreis naar Amerika voor een welverdiend verlof. Hun eenige zoon is reeds enkele jaren vroeger naar dit land vertrokken voor zijn schoolopleiding, zoodat het voor de Brigadiers een dubbele vreugde zal zijn voet aan wal te zetten in het vaderland van mevrouw Brandt. De Brigadier zelf komt uit Zweden. Tezamen hebben zij ook in China gewerkt en in Ned.-Indië zijn ze ook enkele jaren onder de Chineezen werkzaam geweest.

Ook het beheer van enkele lepra-kolonies is den Brigadier toevertrouwd geweest, doch de laatste jaren was hij als Divisie-officier van de Minahassa werkzaam, waar hij door zijn vuur en spontaan heilssoldatisme een aanmoediging was voor allen. De „Manado Bulletin” zegt o.a.: „Ook hier werd dankbaar werk verricht. Wie kent het echtpaar Brandt te Manado niet? Met hun groote stuwende kracht, hun Christus-verheerlijking in woord en daad, zijn ze voor heel velen tot zegen geweest. Manado zal hen niet licht vergeten.”

Geve de Heer de Brigadiers Brandt een gezegend en prettig verlof.

OFFICIEELE MEDEDEELINGEN

NATIONAAL HOOFDKWARTIER

Gehuwd :

Luitenant Joesoep Toeliringgi, in opleiding gekomen vanuit Boegangan op 15-4-1936, en

Kapitein Lydia Rangikinta, in opleiding gekomen vanuit Kalawara op 2-10-1933, te Rowiga, op 2 October 1939.

Bevorderingen.

Tot Luitenant: Kadet-Luitenant J. Ondaeh.
Aanstellingen.

Majoor A. Both naar Bandoeng, Kweek-school.

Majoor G. Hermes* naar Malang (in bevel).
Adjutant A. L. Gladpootjes* Districts-Officier Minahassa-Oost.

Adjutant R. Runtuwene* Districts-Officier Minahassa-West.

Adjutant H. T. ter Telgte* naar Pelantongan, Hulpziekenhuis.

Kapitein E. J. J. Hattalaibessy naar Banjoewangi.

Kapitein H. F. Hodvedt naar Magelang II (in bevel).

Kapitein A. Palenewan naar Kakas (in bevel).

Kapitein M. H. Scherpenisse naar Banjoewangi (in bevel).

Kapitein M. Wilders naar Medan Eur. Kinderhuis.

Kdt. Kapitein J. Poot naar Batavia II (tijd).
Luitenant J. A. Corputty naar Batavia I.

Luitenant I. Hendrik naar Pekalongan.

Luitenant C. A. Sumampouw naar Tompas-so (in bevel).

Luitenant F. van Wierst naar Bandoeng Militair Tehuis.

Kdt. Luitenant D. Manuhutu naar Bandoeng, Kweekschool.

Kdt. Luitenant H. Saiman naar Krengseng.
Kdt. Luitenant R. Senggetang naar Solo.

Kdt. Helper W. A. D. Tuwo naar Menado I.

A. C. BEEKHUIS
Terr. Kommandant.

Bandoeng, 20 October 1939.

KOMENDE GEBEURTENISSEN.

De Terr. Kommandant.

- 2 November * Batavia (45ste Jaarfeestviering).
5 " * Bandoeng, Jongenshuis ('s morgens).
11 " Cheribon ('s avonds).
12 " Djokja, buitenpost.
12 " Djokja, heiligingssamenkomst.
21 " Solo, 's avonds.
30 " Padang. Opening van het nieuwe ziekenhuis.
3-4 December * Bandoeng I.
* Semarang. Congres voor Inh. officieren.
* met mevrouw Beekhuis.

De Chef-Secretaris en mevr. Ridsdel.

- 4 November Makassar.
6-27 " Midden-Celebes.
28 Nov. — 3 Dec. Makassar.

Lt.-Kolonel Lebbink.

- 2 November * Batavia, 45ste Jaarfeestviering.
21 " * Padang, Opening ziekenhuis.
* Met den Terr. Kommandant.

Brigadier Hiorth.

- 5 November — Bandoeng II; 12 — Batavia I; 19 — Bandoeng I; 26 — Buitenzorg.

Brigadier Loois.

- 11-12 November — Djokja; 13 — Ngawi;
14 — Rembang; 18-19 Pekalongan; 20 — Kaliwoengoe; 21 — Semarang I; 25-26 Cheribon; 27 — Tegal.

Adjudante Brouwer.

- 12-13 November Cheribon; 14 — Batavia I; 25-26 — Blitar; 27 — Rogo Moeljo; 28 — Solo.

Adjutant Palstra.

- 1 November — Soerabaja (Loge); 5-6 Malang II; 8 — Soerabaja (Darmo); 14 — Soerabaja (Landraadzaal); 19 — Malang I; 21 — Pamekasan; 22 — Soemenep; 23-24 — Banjoewangi; 26 — Soerabaja I.

AANTEEKENINGEN VAN DEN CHEF-SECRETARIS

Lt. Kolonel D. S. Ridsdel.

20 OCTOBER 1939.

„Hij leidde hen zeker, zoodat zij niet vreesden.”

Ps. 78 : 53a

Onze nieuwe Generaal.

In de laatste Britsche „War Cry” lezen wij, dat de Generaal en mevrouw Carpenter hoopten op 20 September van New York naar Engeland te kunnen vertrekken, dus eerder dan oorspronkelijk het plan was. Dit zal een geruststelling en steun voor Generaal Evangeline Booth geweest zijn, die bezig is haar taak met betrekking tot de leiding der Legerzaken te beëindigen. Wij lezen ook, dat Generaal Evangeline Booth lange uren op het Internationaal Hoofdkwartier heeft doorgebracht, ter bespreking van plannen betreffende de reorganisatie van het Legerwerk, in verband met den oorlog.

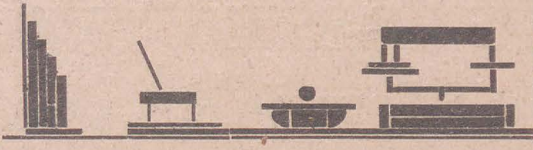
Wij hadden wel gewenscht voor onze nieuwen leider, dat hij zijn taak had kunnen aanvangen onder gunstiger omstandigheden, maar wij bevelen hem en mevrouw Carpenter aan in de hoede van God, en bidden, dat Hij hen tot een machtigen zegen voor duizenden stelle.

De Chef van den Staf.

Als een slag trof ons het bericht, dat onze Chef van den Staf, Commissioner John McMillan, is bevorderd tot Heerlijkheid. De laatste berichten omtrent zijn toestand waren juist wat gunstiger, het einde kwam dan ook tamelijk onverwacht. Dit is een zwaar verlies voor het Leger en we gevoelen, dat we den Commissioner slechts noode kunnen missen. Moge God mevrouw McMillan en verdere familieleden sterken en troosten!

De Territoriaal Kommandant.

Op den 3den October mochten we onze leider verwelkomen bij zijn terugkeer in Ned.-Indië. Sindsdien is de Kommandant voortdurend bezet geweest met het bespreken van de verschillende zaken het Territorie betreffende, daarbij de afgebroken draden weder opvattend, en met het ontwerpen van plannen in het belang van ons werk. Het laatste gedeelte van October beteekent een drukke tijd voor Kolonel en mevrouw Beekhuis, voornamelijk in verband met de Jubileumherdenkingssamenkomsten

in Soerabaja, Bandoeng, en tenslotte in Batavia begin November. Onze leider hoopt in November Padang te bezoeken voor de opening van een nieuw gebouw, waar ons verplegingswerk wordt overgebracht. Moge Gods rijkste zegen rusten op onzen Kommandant en mevrouw Beekhuis!

Ons 45-jarig Jubileum.

De verwachtingen zijn hoog gespannen voor bovengenoemde belangrijke gebeurtenis. Wij op Hoofdkwartier hebben volop werk met de algemeene regelingen, en bovendien geven de Officieren in Soerabaja, Bandoeng en Batavia hun volle aandacht aan de opwerking van deze bijzondere samenkomsten.

De Kweekschool.

Terwijl ik deze aantekeningen schrijf, zijn de Kadetten op weg naar Bandoeng; zooals verleden maand reeds werd aangekondigd begint de nieuwe Kweekschoolcursus 23 October. We roepen hun een hartelijk welkom toe en bidden, dat God hen zegene en tot zegen stelle. De Territoriaal Kommandant heeft Majoor Both van de Leprozerie „Pelantongan” aangesteld om den Kweekschoolleider terzijde te staan en eveneens twee Kadet-Officieren voor den zuster- en den broederkant.

Congres Midden-Celebes.

De Kommandant heeft besloten, dat mevrouw Ridsdel en ikzelf Midden-Celebes zullen bezoeken voor het leiden van een Congres. We hopen ook verschillende korpsen te bezoeken voor samenkomsten en voorts zal ik de inspectie doen op het Divisie-Hoofdkwartier en op de Kolonie. Wij zien met verlangen uit naar ons bezoek en naar het weerzien met onze makkers-officieren. Bid voor ons.

Mevrouw Lt.-Kolonel Lebbink.

In verband met het feit, dat sinds het vertrek van Brigadier Stewart naar Europa nóg geen Vrouwen Maatschappelijk Secretaresse is aangesteld, heeft de Territoriaal Kommandant aan mevrouw Lebbink verzocht om tijdelijk haar aandacht te geven aan de belangen van de inrichtingen, behoudend tot het Vrouwen Maatschappelijk werk. Zij zal de inrichtingen bezoeken en de Officieren met raad en daad terzijde staan.

EEN EERSTE WOORD VAN DEN NIEUWEN GENERAAL TOT DE LEDEN VAN DEN HOOGEN RAAD

Uit de eerste toespraak, welke na zijn benoeming door Generaal George Carpenter gehouden werd tot de leden van den Hoogen Raad, nemen wij het volgende over, aangezien de rede te lang is voor onze beperkte plaatsruimte in dit blad.

Indien ik gedurende de geheele zitting van den Hoogen Raad, niet zoo diep doordrongen was geweest van de tegenwoordigheid Gods en de absolute zekerheid, dat u zich alleen liet leiden door den Heiligen Geest, zou ik niet de vrijmoedigheid hebben, de groote verantwoordelijkheid, welke mij opgelegd wordt, te aanvaarden.

Denkend aan de groote en bekwame personen, die dit ambt voor mij bekleedden en met wie ik in nauwer contact kwam, valt het mij moeilijk den naam „Generaal” met betrekking tot mijzelf, op de lippen te nemen. Ik denk hierbij in het bijzonder aan den Stichter en Generaal Bramwell Booth, die door hun voorbeeld, passie voor zielen en algeheele toewijding zulk een machtig voorbeeld waren.

Mocht ik in eenig opzicht falen te voldoen aan de verwachting, die u van mij koestert, zoo wil ik u toch deze verzekering geven, dat mijn hoogste streven zal zijn mannen en vrouwen te brengen tot Christus, onzen Verlosser en Zaligmaker.

In bijzondere momenten in mijn leven, ben ik dikwijls geholpen door een bijzonder woord, mij door God gegeven. Telkenmale, als ik gesteld werd voor een taak, waartoe ik mij onbekwaam gevoelde, is *dit* woord tot mij gekomen: „Mijn God zal naar Zijnen rijkdom vervullen al uwe nooddrift, in heerlijkheid, door Christus Jezus.” Deze verzekering is als een anker voor mijn geloof. Ook nog een ander woord is mij dikwijls in den geest, de boodschap van den engel aan Gideon: „Ga heen in deze uwe kracht! Heb Ik u niet gezonden?”

Het is met deze beloften, die doorklinken in mijn hart, dat ik de plaats mij toegevozen kan aanvaarden.

Mijn makkers, ik verwacht niet, dat ik door deze benoeming of het bekleeden van deze verantwoordelijke positie een ander mensch zal worden. Door de genade Gods ben ik, wat de voorbije jaren van mij gemaakt hebben.

Het is mogelijk, dat wij staan op den drempel van zeer moeilijke tijden en groote beproevingen. Wij moeten aan de wereld toonen: een onwankelbaar geloof en onwankelbaren moed. Ik doe een beroep op uw volle medewerking. U kunt ook ten volle op mij rekenen. Het zal mijn streven zijn alle machten, waarover onze wereldorganisatie beschikt, in het strijdperk te brengen. Rekenend op de hulp en den bijstand des Heeren, hoop ik trouw te zijn aan alle beloften, die ik hier in uw midden heb afgelegd.

Ik weet, dat ik kan rekenen op uw liefde, uw medewerking, uw geloof om tezamen één aanvallend, heilig en vreugdevol Leger te vormen over de gansche wereld. God zegene u allen!

Nieuws van oude bekenden.

De Kommandant ontving een dezer dagen een brief van Majoor Schulz. De gezondheid van mevrouw Schulz is iets verbeterd en de Majoor en zijn dochters maken het goed. Zij zullen zich in Deventer vestigen. De Majoor heeft ons verzocht alle oude bekenden te groeten.

De Minahassa.

In verband met het vertrek naar Amerika van Brigadier en mevrouw Brandt heeft de Territoriaal Kommandant besloten een andere regeling te treffen met betrekking tot de Minahassa-Divisie. De Minahassa wordt verdeeld in twee districten, de Districts-Hoofdkwartieren zijn gevestigd in Menado en Sonder. Adjutant Gladpootjes is aangesteld als de Districts-Officier voor Menado en omstreken, en is met mevrouw Gladpootjes tevens verantwoordelijk voor Menado I korps. Adjutant Runtuwene, reeds enkele jaren werkzaam in Sonder, is aangesteld als de Districts-Officier voor Sonder en omstreken. Wij gelooven, dat deze nieuwe regeling zal blijken te zijn in het belang van ons werk in Noord-Celebes.

Officieren met verlof.

Brigadier Kruschwitz is op het punt om terug te keeren naar Ned.-Indië. Zij is zelf vol verlangen om naar haar oude arbeidsveld terug te gaan. Van de Adjutants Muskee en Kapiteine Gringhuis ontvingen wij goede berichten.

Uit den Legerkring.

Kapiteine Reyerse is nog in het ziekenhuis in Malang; zij heeft onze gebeden van noode. De Heer zij haar dicht nabij! De laatste berichten omtrent mevrouw Adjutant Palstra zijn iets bemoedigender. De Kapiteines Smid en Dreverman moesten zich onderwerpen aan een operatie, doch zijn gelukkig herstelde.

Majoor Wilson zal in de maand November naar Europa vertrekken, den juisten datum kunnen wij nog niet melden. De Majoor is lang ziek geweest, en volgens de doktoren kan zij alleen herstel vinden in het Europeesche klimaat. Het spijt ons zeer de Majoor te moeten laten gaan; we kunnen haar moeilijk missen. Negentien jaar geleden arriveerde de Majoor in Ned.-Indië, en heeft sindsdien met liefde en nauwgezetheid verplegingsarbeid verricht in leprozerieën en ziekeninrichtingen. Wij danken haar voor haar toewijding en het is onze bede, dat de Heer haar spoedig volkomen doe herstellen en haar ook verder zal gebruiken voor den dienst in Zijn Koninkrijk.

Banjoewangi.

Met genoegen kunnen wij melden, dat wanneer deze Strijdkreet in handen van onze lezers komt, in Banjoewangi een nieuwe post geopend zal worden. Wij zijn eenigen tijd doende geweest om een geschikte zaal en geschikt kwartier te vinden, en tenslotte is Adjutant Palstra, de Districts-Officier, hierin geslaagd. De Territoriaal Kommandant heeft Kapiteine Scherpenisse en Kapiteine Hattalaibessy aangesteld voor dit nieuwe korps. We wenschen haar veel succes toe en Gods rijksten zegen op haar arbeid!

RADIO-UITZENDINGEN MICRO-UITZENDING

(N.I.R.O.M.)

13 NOVEMBER a.s.

11.40 — 12.00 uur

Morgenwijding te verzorgen door
Mevr. Lt. Kolonel G. LEBBINK

Radio-Vereeniging „Midden-Java” (Semarang)

16 NOVEMBER a.s.

19.00 — 19.30 uur

Avondwijding te verzorgen door
Kapitein H. VAN DER VEEN

MALANGSCHE RADIO VEREENIGING

23 NOVEMBER a.s.

12.00 — 12.20 uur

Uitzending voor zieken
te verzorgen door

Majoor G. HERMES

DE MAN DIE VERGETEN WILDE WORDEN.

Een oude Legende — en nog iets.

VELE jaren geleden, zoo zegt een oude legende, woonde onder de primitieve, onontwikkelde menschen van dien tijd een man, wiens heilig leven de donkere eeuw, waarin hij leefde, verlichtte met helderen, warmen gloed. Hij bewoog zich vrij onder de menschen, steeds bezig zijnde met twee zaken, die zijn leven vulden. Hij gaf en hij vergaf.

Zoo goed was deze man, dat de engelen zich over zijn leven verbaasden en verlangden, hem een bewijs van hun achting te geven. Ze vroegen den Heer, of dezen heilige geen bijzondere gave geschonken kon worden, die hij dan zelf zou mogen uitkiezen. Dit verzoek van de engelen werd gaarne ingewilligd, en zoo daalden zij op zekeren dag tot de aarde af.

„Zoudt u gaarne de gave der gezondmaking willen bezitten, zoodat u alle ziekten zoudt kunnen genezen?“, vroegen zij den man, die de Goddelijke gave zou ontvangen. „Nee!“ antwoordde hij. „Ik had liever, dat God dat deed.“

Zoudt u dan de macht willen bezitten, om zondige zielen te bekeeren en afgedwaalden terug te brengen tot den Meester?“ vroegen ze weer.

„Nee,“ antwoordde de heilige ook nu, „want dat is de zending der engelen.“

„Zoudt u dan een voorbeeld van geduld en rechtschapenheid willen worden, een

op God gelijkend man, die een groot voorbeeld voor iedereen zou zijn?“ vroegen ze verder, niet willend, dat de gunst door God toegestaan, niet zou worden gebruikt.

„Nee,“ luidde ook nu weer het antwoord van den heilige; „want de menschen zouden dan tot mij worden aangetrokken en hun liefde voor God verliezen.“

„Wat wenscht u dan?“ vroegen de engelen ten einde raad.

„Wat anders zou ik wenschen,“ gaf de godvruchtige man hierop ten antwoord, „dan de genade van God, om me bij mijn werk te helpen?“

De engelen waren niet bevredigd. „U moet om een wonder vragen,“ hielden ze bij hem aan, „anders zal er u een worden opgedrongen!“

„Heel goed!“ riep de heilige. „Sta mij toe, dat ik tot een machtigen zegen voor de menschen wordt gemaakt, zonder dat ik het zelf weet!“ De Hemelsche boodschappers stonden verslagen en waren niet weinig ontsteld, dat zoo'n goede man een bijzondere gunst van God weigerde. Ze spraken lang over het blijkbaar nuttelooze van hun plannen en vonden toen een oplossing. Ze zouden den heilige deze gave schenken: Wanneer zijn schaduw viel op de zieken of kreupelen, zouden dezen zonder zijn medeweten genezen worden.

En zoo gebeurde het. De goede man trok de wereld door, met zich dragend een stroom van geneeskracht. Waar zijn schaduw viel, werd het verwelkte gras weer frisch en groen, uitgedroogde beekjes begonnen weer vroolijk te kabbelen, verdorpe boomen en bloemen herleefden en verspreidden een zoeter geur, dan ze ooit te voren gedaan hadden. Kreupele kinderen begonnen te springen met den levenslust der jeugd, gebogen ruggen strekten zich, zieken en zwakken leefden weer op in den bloei van hun leven.

Maar de heilige ging stil met zijn dagelijksche werk voort, niets wetend van den stroom van zegen en vreugde, die hem volgde, want de menschen durfden hem niet te spreken over de wonderen, die zijn schaduw bewerkte. Toen begonnen zij den man te vergeten en dachten alleen maar aan datgene, wat hem volgde. „De heilige schaduw“ noemden ze hem voortaan.

* * *

Wellicht is deze mooie, oude legende slechts een poëtische uitdrukking van het Christelijk ideaal van zelfverloochening. Niets op aarde is ons zoo innemend, als iemand, die zichzelf zoozeer vergeet, dat hij zelfs niet weet, welk en hoeveel goed hij doet. Er zijn uitnemende karakters, wier grootste daden we zeer bewonderen, maar

de zwakheid, die hen den lof der menschen doet beminnen, schijnt een schaduw te werpen over hun roemrijke daden.

Eenvoud en nederigheid is in het oog der menschen altijd een kostelijke deugd; en wel bijzonder kostelijk in het oog van God. Want als we in Zijn dienst nederig zijn, dan nemen we onze juiste plaats in. Hoe nuttig onze arbeid ook moge zijn. Hij is dan toch altijd de Eerste en de Laatste, de drijfveer en het doel van al ons streven. Zonder den Geest Gods is al ons pogen nutteloos.

Kunnen wij — ieder onzer — niet méér worden als de „Heilige Schaduw“, zoo verdiept in onzen arbeid, dat de menschen, onder wie we ons bewegen, den persoon vergeten in bewondering voor onze goede werken? Zóó — dat zij God alleen de eer geven? Laat ons er naar streven!

OM TE ONTHOUDEN.

De bloemen, die in onzen kindertuin bloeien, geuren gedurende geheel het leven na.

Veel van wat wij in de jeugd in den wind slaan, komt later als storm over ons hoofd.

Oordeelt niemand vóór dat gij op zijn plaats hebt gezeten.

't Grootste geluk baat niet, als men niet beseft en erkent gelukkig te zijn.

Denk er aan, dat het leven een u toevertrouwde schat is, die niet enkel uit groote muntstukken bestaat, maar ook uit ontelbare kleine penningen. Met alle moet gij woekeken en van alle moet gij rekenschap geven.

WITTE WATERLELIES.

Vele onzer lezers kennen zeker wel de waterlelies, met haar mooie witte bloemen met gele harten en breede sterke bladen, die ze over het stille water uitspreiden, dicht aaneengesloten als een tapijt. Het is, alsof zij den voorbijganger toeroepen: „Kom! kom, hier is het koel en stil — kom en bezie onze schoonheid van dichtbij! Zijn we niet wondermooi in onze reine pracht?“

Doch wee dengene, die tracht dichterbij te komen om de bloemen te plukken. Onder die mooie gladde bladen is het diepe modder, waarin de wortels der waterlelies zeer sterk bevestigd zijn en alleen met groot gevaar zelf in dien modder terecht te komen, gelukt het soms deze bloemen te plukken.

Als gij het leven goed beschouwt ziet gij iets dergelijks.

De zonde — prachtig vormd — schijnbaar ongevaarlijk, schoon, verlokkelijk trekt en vleit den mensch. Doch wee u, als ge haar lokstem volgt. Dan staat ge opeens middenin het verderf en steeds dieper zakt ge weg in haar vertroebelde wateren, die een doodend gas uitademen.

Volg niet haar bedriegelijken schijn! Hoe verblindend haar glans ook zijn moge, „behoed uw hart, want de zonde ligt op de loer.“ Houd de deur gesloten — houd uw hart rein!

Hoe ge dat kunt doen? Als ge u houdt aan Gods Woord, waarvan geschreven staat, dat het een Licht is op het pad en een Lamp voor den voet. Gebruik dit op uw levenspad en ge zult behouden worden.

VAN HET JEUGDFRONT.

De J. L. Dagen in Batavia en Bandoeng zijn weer achter den rug. Vooral in Batavia heerschte in den namiddag en avond een buitengewone geest van eenheid en was de werking van Gods Geest duidelijk merkbaar. We zijn dankbaar dat zoovelen in contact kwamen met onzen Heiland, den Besten Vriend van allen. In Bandoeng waren we blij om de Cheribon-groep weer te zien.

P. V. Activiteit. Het was mij een vreugde om in Ambarawa de H.P.V. troep van Verkenner opnieuw te installeren. Hun groepnaam is: „Bintang Kedjora“ of „Morgenster“. De Leider, Kapitein Wattimena, heeft weer goed werk gedaan. Wij hopen de jongens in Semarang te zien met den J. L. Dag, evenals de andere troepen uit Midden-Java.

Van Batavia I krijgen wij goede berichten over den in wording zijnden Verkennerstroep. Medio November hopen wij den troep in het openbaar te kunnen inzegenen.

Op mijn reis in Midden-Java had ik gelegenheid om even te Oengaran aan te keeren en nog enkele inlichtingen te verstrekken met betrekking tot de op te richten Meisjesstroep en Welpenhorde.

Ambon. Het jeugdkorps te Ambon heeft onlangs een grootsche demonstratie op touw gezet, en het deed ons genoegen te vernemen, dat deze goed is geslaagd en 450 menschen met veel belangstelling alles hebben gadeslagen.

In Malang werden 11 Jong-soldaten ingezegend. Wat een bemoediging voor de J.L. werkers!

I. T. B. — NIEUWS.

I. T. B. Eveneens deelde Adjudant Luitjes ons mede, dat tot de nieuwe groep van Toortsdragers (No. 7) waren toegetreden 13 leden plus nog enkele bestuursleden.

Enkele dagen geleden ontvingen we een briefkaart van een der Toortsdragers van de Penang I.T.B. Groep. Zijn naam is Tan Tek Seng, en hij meldt, dat ze daar 40 leden hebben. Ook schrijft hij iets over het Leger des Heils-korps en de Korpskadettenklas, en vraagt, of een Toortsdrager in Nederlandsch-Indië met hun Groep wil corresponderen (in het Engelsch). Op zijn verzoek heeft de Bandoeng II groep op zich genomen om de Strijdkreet en Pemberita Peperangan iedere maand te sturen, en een der leden zal in het Chineesch een brief schrijven aan Penang I.T.B. Mocht er nog iemand van de andere I.T.B. leden in Indië in het Engelsch willen corresponderen, dan zullen wij graag naam en adres ontvangen.

Uitbreiding. Er zijn ook in andere plaatsen besprekingen over het vormen van groepen. Het is goed om hier wat spoed achter te zetten, want deze beweging is inderdaad een vreugde en een zegen voor de jonge menschen.

Statistiek. Zooals in de brochure van de I.T.B. staat, wordt de statistiek van deze groepen vermeld onder het Korps, en niet, zooals abusievelijk was medegedeeld, onder het J. L. Korps.

M.M.B.

Aan een goeden ouden neger, die een oprecht Christen was, werd eens gevraagd, wat hij zou doen, als hij, aangekomen zijnde op de plaats, die hij verwachtte, dat de hemel was, te hooren zou krijgen, dat het Evangelie een fabel was en de hemel dus geen werkelijkheid, maar dat hij bedrogen was geworden.

„Nou“, zeide de oude man, „ik zou ten antwoord geven, dat ik in ieder geval een goede tijd gehad had op weg hierheen!“

BATAVIA
HERDENKINGSSAMENKOMST VOOR HET
45 JARIG JUBILEUM
DONDERDAG 2 NOVEMBER a. s.
in de Schouwburgzaal n. m. 7 uur
Verschillende sprekers — tableaux — film — oefeningen door kinderen.
Iedereen is hartelijk welkom.

HANDELS-DEPARTEMENT JAVASTRAAT 16, BANDOENG

Onze Kerstcatalogus is thans gereed en wordt U gaarne op aanvraag toegezonden.

Wij hebben een uitgebreide collectie Kerstboekjes. Een rijke keus! Smakelijk, aantrekkelijk, tot in de puntjes verzorgd. De inhoud van de Zondagsschoolboekjes is zoo perfect, de prijzen zoo uiterst laag, dat wij ze met grooten nadruk aanbevelen.

Boeken van W. G. van de Hulst, waarnaar een zeer groote vraag is:

Van een klein meisjes en een grote klok	f 0.20
Hans in 't bos	„ 0.30
Wout, de scheepsjongen	„ 0.40
Ergens in de wijde wereld	„ 0.50
Rozemarijntje naar school	„ 0.50
Ouwe Bram	„ 0.60
Gerdientje	„ 0.75
Peerke en z'n kameraden	„ 0.75
Willem Wycherts	„ 0.75
Jaap Holm en z'n vrienden	„ 0.80

Kerstvertellingen — Kerstcantate — Kerstliederen — Kerstkaarten.

Engelsche Kerstkaarten — verkrijgbaar in

„The big value box“ — 12 kaarten à f 1.—

Kalenders van Voorhoeve; Weekkalender f 0.40

Driebladige kalender „ 0.50

„Het licht tegemoet“ kalender „ 1.—